

NU TE TEME !

Haideți să rămânem un moment în picioare și să ne plecăm capetele înaintea lui Dumnezeu. Dar înainte de a face aceasta, aș vrea să știu dacă există vreo cerere specială care necesită rugăciune. Faceți cunoscut lucrul acesta prin ridicarea mâinii. Domnul să vă binecuvânteze.

Tată ceresc, ne apropiem de marele Tău tron, în Numele Domnului Isus, în care ni s-a spus să cerem orice și ni se va da. Mai întâi vrem să-Ți mulțumim pentru această minunată adunare și pentru aceste patru seri în care oamenii umpluți cu Duhul Sfânt s-au adunat împreună aici, iar Tu ai dovedit, încă o dată, adevărul Scripturii care spune că *„Acolo unde sunt adunați doi sau trei în Numele Meu, sunt și eu în mijlocul lor.”* Îți suntem recunoscători pentru că Te-am văzut vindecând bolnavii, rostind binecuvântări și spunându-le oamenilor lucrurile care vor veni.

Noi, frații de pe platformă, Îți suntem recunoscători pentru acest grup de oameni și Te rog să faci ca acești creștini, acești copii născuți din nou, care tocmai au venit la Hristos în săptămâna aceasta, să se simtă aici ca acasă, să trăiască și să lucreze pentru Tine până va veni Isus.

Doamne, fie ca urmarea adunării noastre împreună să fie o trezire de modă veche care să cuprindă tot orașul. Îngăduie ca aceste biserici să fie umplute peste tot, iar Evanghelia măreață a lui Isus Hristos să fie făcută cunoscută pretutindeni în țară.

Te rugăm și pentru cei care au ridicat mâinile, ca să le dai ceea ce au cerut, fiindcă Tu știi ce se află în spatele fiecărei mâini ridicate.

Frânge pentru noi Pâinea Vieții și vorbește-ne prin Cuvânt, pentru că *„credința vine în urma auzirii Cuvântului.”* Fă-ni-L Tu cunoscut, ca să putem face voia Ta divină și arată-Te printre noi în seara aceasta, Tată. Îți mulțumim pentru tot ce ai făcut și ai

spus și așteptăm un timp minunat de părtășie, pentru că Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Vă puteți așeza.

Pentru mine este un mare privilegiu să iau parte la părtășia de aici, din auditoriul din Tucson, cu acești oameni cumsecade. Sunt aici de câteva zile și n-am vrut să plec fără să spun câteva cuvinte sau să avem o adunare împreună, fiindcă n-ar fi fost bine. Îmi pare rău pentru că nu am avut ocazia să-i vizitez pe toți acești frați cumsecade, deși aș vrea să pot sta câte o săptămână în fiecare biserică. Cu siguranță mi-ar plăcea aceasta.

Totuși, mă bucur pentru acești nou-născuți din nou care L-au găsit pe Hristos. Dacă aș fi în locul vostru, mi-aș căuta o biserică, un acasă, printre acești oameni cumsecade, sau un alt loc în care să puteți merge.

Eu am vizitat și bisericile din care sunt unii din frații prezenți și am văzut că acolo sunt oameni plini de râvnă care trăiesc pentru Dumnezeu și încearcă să țină sus Lumina Evangheliei. Eu apreciez astfel de oameni și vreau să nu uitați că ei cred aceeași Evanghelie pe care o propovăduiesc și eu. Ei sunt sponsorii mei și stau pe platformă alături de mine, fără să se rușineze de Evanghelie. Ei cred în ea, stau aici și mă sprijină în fiecare seară cu rugăciunile lor.

Dacă nu aveți o biserică la care să mergeți, duceți-vă într-una din bisericile acestor oameni cumsecade și aveți părtășie cu ei. Dacă n-aș fi predicator și aș locui aici, eu așa aș face: mi-aș găsi o biserică, un acasă, și mi-aș ocupa locul în Hristos.

În ce vă privește pe cei care v-ați predat inimile lui Hristos, dar nu v-ați botezat încă, aș vrea să vă consultați cu unul din acești bărbați, ca să primiți botezul creștin. Iar dacă nu ați primit Duhul Sfânt, ei vor ști cum să vă îndrume să-L primiți.

Dacă va fi cu voia Domnului, vom vorbi despre aceasta la dejunul oamenilor de afaceri creștini, unde aș vrea să aduc un mesaj evanghelic despre Duhul Sfânt. Dejunul va avea loc mâine dimineață la ora 8.00.

De când am venit la Tucson, am vrut să dau de o cunoștință de-a noastră, care s-ar putea să fie din biserica voastră. Este vorba de doamna Charlotte Raney. O cunoaște cineva? Poate este aici... Este soră medicală.

(Cineva spune: „Este aici fiica ei.”). Da? Mă întreb cât de mare este acum. Ridică-te în picioare, scumpo. Cred că ești destul de mare, iar eu ți-am zis: „Scumpo.” Oh, da, ai crescut destul de mult. Mulțumesc, dragă. Spune-i mamei tale că dorim ca Dumnezeu s-o binecuvânteze, că o iubim și dorim să o întâlnim înainte de a pleca. Spune-i lui Billy Paul sau oricăruia dintre noi, unde locuiți. Noi am încercat să vă găsim în cartea de telefoane și am întrebat mai multe persoane dacă vă cunosc, dar nu am reușit să dăm de voi. Îți mulțumesc foarte mult. Ultima dată când te-am văzut erai un copilăș atâtica. Aceasta este doamna Raney, sora ei.

Mama ei este o soră medicală cunoscută și a fost unul din primele cazuri de cancer pe care le-am văzut vindecate de Domnul. Domnul mă chemase în această slujbă doar cu o seară sau două înainte de vindecarea ei, iar când am întâlnit-o, sărmana nici nu mai știa pe ce lume este, fiindcă era arsă toată de razele cu rادیu. Sunt foarte mulți ani de atunci, poate chiar și douăzeci și cinci. Ea era înregistrată ca fiind bolnavă de cancer la spitalul din Louisville și ar fi trebuit să fie moartă de douăzeci de ani, dar iată că este sănătoasă și astăzi și lucrează ca soră medicală.

Aici este și sora ei care a venit din vest. De când am sosit în locul acesta am tot încercat să le găsesc. M-am uitat la toate chipurile întâlnite, dar nu am putut s-o recunosc, de aceea m-am gândit că probabil s-a mutat de aici. Eu mi-am notat pe o hârtie ceva ce trebuia să-i spun, fiindcă îmbătrânesc și am început să uit.

Eu am discutat cu fratele Moore și i-am spus... Câți îl cunoașteți pe fratele Moore? Voi, oamenii de afaceri îl cunoașteți cu siguranță. El este un predicator cunoscut

din Shreveport și unul din colaboratorii mei. Și eu i-am zis:

„Frate Jack, îmi este tot mai greu să-mi amintesc unele lucruri. Înainte mi le aminteam imediat, dar acum...”

„Numai aici ai ajuns?” m-a întrebat el.

„Mi se pare destul de grav,” i-am răspuns eu.

„Așa crezi? Păi, eu l-am sunat odată pe un predicator, iar când mi-a răspuns la telefon, l-am întrebat ce vrea.” (Adunarea râde).

Fratele Moore este cu patru sau cinci ani mai bătrân decât mine. Eu sper să nu ajung chiar așa, deși cred că mi-a spus aceasta în glumă, pentru că este irlandez și irlandezii au simțul umorului. Totuși este grav dacă ajungi să chemi pe cineva la telefon și să-l întrebi ce vrea.

Acum aș vrea să mulțumesc acestui grup de predicatori care au sponsorizat întâlnirea de aici și la fel oamenilor de afaceri ai Evangheliei Depline din oraș. Dacă s-ar putea, aș vrea să merg în fiecare adunare micuță. Eu sunt însoțit de fratele Borders, managerul meu, care stabilește întâlnirile și merge cu mine. Acasă am un carnețel cam așa de gros, plin cu invitații din toată lumea și am înțeles că frații mai au unul pe care trebuie să mi-l dea dimineață.

Totuși, de obicei mă duc unde mă călăuzește Domnul, iar când fac aceasta, merg în Numele Domnului Isus, fiindcă El m-a trimis ca ambasador al Său. Astfel, m-am simțit călăuzit să avem această părtășie, aici, în Tucson.

Câți dintre voi vi-l amintiți pe fratele F.F. Bosworth, marele sfânt al lui Dumnezeu?

El a plecat de curând în slavă, la vârsta de optzeci și patru de ani, dar îmi amintesc că m-a întrebat:

„Frate Branham, știi ce este o părtășie?”

„Cred că da, frate Bosworth,” am răspuns eu.

„Ei bine, părtășia înseamnă cel puțin doi într-o barcă,” a continuat el. Aceasta înseamnă că aici am suficient loc și pentru alții, slăvit să fie Domnul. Acest lucru îmi amintește de o povestire. Când am intrat pe ușă, unul din ușieri a dat mâna cu mine și mi-a zis: „Și eu sunt frate cu tine.”

„Mă bucur de aceasta,” i-am răspuns. Apoi mi-a spus cum se numește și că este irlandez.

Cineva m-a întrebat odată ce naționalitate am, iar eu i-am răspuns: „Sunt irlandez.” Adevărul este că dacă pot fi salvați irlandezii, atunci este șansă de salvare pentru întreaga lume. Irlandezul de care v-am spus, mi-a zis: „Mie îmi place să merg la vânătoare și iubesc povestirile vânătoarești.” Adevărul este că tu trebuie să fii „de toate pentru toți”, ca să câștigi suflete pentru Hristos.

Vorbind de părtășie, îmi amintesc că odată eram la nord de New Hampshire. Acolo este patria căprioarei cu coada albă, dar eu m-am dus la pescuit. M-am dus undeva sus în munți și mi-am așezat cortul acolo. Mie îmi place mult ținutul acesta, pentru că are o mulțime de ape, dar mi-ar plăcea să avem și niște iazuri sau lacuri. Știți, eu sunt baptist și vreau multă apă.

Deci m-am dus la iazul acela, prindeam peștii în joacă și le dădeam drumul. Dacă omoram vreunul, desigur o făceam ca să-l mănânc. Într-o dimineață, m-am trezit, mi-am luat toporul din cort ca să tai niște crengi și m-am dus la pescuit de

păstrăvi.

Când am revenit la cort, am văzut că înăuntru era o ursoaică cu doi pui. Problema nu este cât mănâncă, ci cât distrug. Vai, vai! Le place să audă mult zgomot. Da, ei sunt penticostali până în măduvă. În ce privește zgomotul... mai bine aș lăsa baltă subiectul acesta.

Eu pot să vă dovedesc că orice lucru care nu are o reacție este mort. Înseamnă că dacă religia voastră nu are nici măcar o reacție mică, trebuie s-o îngropați și să vă alegeți alta. Tu trebuie să ai o reacție ca să fii viu.

Când am ajuns aproape de cort am auzit gălăgie. M-am uitat și acolo era o ursoaică cu doi pui care tocmai dărmaseră tot ce au întâlnit în cale. Am știut că era întocmai ca zicala: „Dărmă tabăra și apoi pleacă.” Ursoaica stătea deoparte și își chema puii. Era o ursoaică neagră. Urșii aceștia nu sunt mari. Deci ea stătea deoparte și își chema pui. Unul dintre ei s-a dus la ea, dar celălalt nu, așa că m-am întrebat mirat: „Oare de ce nu merge și puiul acela la mama lui?”

Eu aveam în cort un pistol vechi și ruginit, dar cred că era deja rupt în bucăți. Când ursoaia are pui poate deveni foarte agresivă, și dacă vrea, te poate ataca oricând, așa că o priveam atent, în timp ce cu coada ochiului căutam cel mai apropiat copac.

Ați auzit de predicatorul care s-a urcat în pomul de scorțișoară. Ei bine, când ești urmărit de un urs, este bun orice copac. Astfel, eu priveam atent spre acel copac, dar în același timp mă întrebam ce făcea celălalt pui. Oare de ce nu voia să meargă la mama lui care îl chema într-una? El stătea aplecat și făcea ceva. „Oare ce a găsit micuțul acela?” mă întrebam curios. La un moment dat m-am gândit să fug repede în cort și să-mi iau pistolul, dar apoi mi-am zis: „N-aș vrea s-o omor pe ursoaică și să las doi pui orfani în pădure.”

Apoi m-am uitat mai atent să văd ce găsisese micuțul pui. Stătea aplecat și se mișca puțin, în timp ce ursoaica privea spre mine și îl chema neliniștită. Când mama s-a întors puțin să vadă ce face celălalt pui, m-am tras într-o parte ca să-mi dau seama ce făcea puiul pe care-l chema. Știți ce găsisese? Găleata mea cu melasă.

Știți, mie îmi plac clătitele. Știu că la mulți dintre voi vă plac, dar mie nu-mi place să le stropesc, ci îmi place să le botez; îmi place să fie melasă din belșug pe ele. Când am mâncat ultima dată aici, la Ramada, am avut cel mai bun dejun, pentru că au niște clătite foarte bune. Eu i-am cerut chelnerului să-mi mai aducă niște melasă, dar tot nu a fost suficientă, așa că a trebuit să pun și zahăr ca să le pot termina.

Și iată că micuțul acela ținea găleata în brațe și cu o labă lua din melasă. Dar pentru că nu știa să mănânce cu laba, și-a băgat capul în găleată și a început s-o lingă.

Când am văzut ce face, am început să strig la el: „Pleacă de acolo!” dar nici măcar nu s-a întors până nu a terminat de „spălat” găleata. Când a terminat, am văzut că nu-și putea deschide ochii din cauză că din vârful urechilor și până la mijloc era plin de melasă.

Atunci m-am gândit: „Nu-i de condamnat, pentru că este la fel ca o adunare bună de modă veche. Astfel, când îți bagi mâna până la cot în găleata cu miere și strigi și Îl lauzi pe Domnul, nu-ți mai pasă ce se întâmplă în jur, nu mai auzi nimic.”
Vedeți?

Dar partea ciudată este că ursoaia și puiul celălalt, care stătuseră deoparte, au început să-l lingă după ce a terminat. Când a ajuns între ei, au avut părtaşie împreună. Vedeți? Au început să-l lingă amândoi. Natura are o mulțime de ciudățenii, nu-i așa, fraților? Lins de toți. Cei care nu au participat la această adunare, pot doar să lingă melasa de pe tine, după ce s-a terminat. În ordine.

Noi suntem recunoscători pentru acest grup de frați și pentru toți cei prezenți aici și nădăjduiesc că totul a ieșit bine. Cu un singur lucru nu sunt de acord și acela este în legătură cu partea financiară: am spus că voi plăti eu pentru tot.

Dacă în seara aceasta este prezent cineva din echipa de la Ramada Inn, vreau să le mulțumesc pentru că ne-au permis să ne întâlnim în această sală. Cel care mi-a spus de acest loc este fratele Tony, iar dacă cineva vine în orașul acesta și caută un loc de cazare, cu siguranță îi voi recomanda locul acesta.

Mă gândesc că dacă oamenii de aici au avut respect pentru noi, pentru religia și Hristosul nostru, se cuvine să avem și noi considerație pentru ei și să facem publicitate acestui motel. Fie ca Domnul să binecuvânteze această instituție, pentru că întotdeauna când am mers prin țară și am vizitat hotelurile lor, am găsit ospitalitate. Oamenii de afaceri folosesc sălile lor din Phoenix și de peste tot, pentru adunări și convenții, așa că dacă sunt cumva prezenți, le spun acestor adevărați gentlemani: Dumnezeu cel Atotputernic să vă binecuvânteze, iar la sfârșitul drumului pe acest pământ, să vă deschidă porțile și să vă primească în Împărăția Sa.

Vreau să spun că voi, cei din Tucson, sunteți fericiți, și deși unii spun că locul acesta este cel mai aproape de hades, pentru că este atât de cald, mie îmi place foarte mult. Păi dacă ar fi atât de cald și la mine acasă, nu ai putea sta cu haina pe tine, cu tot aerul condiționat. Ai fi transpirat până la piele, dar vă pot spune că deși am lucrat destul de greu, aici nu am transpirat încă.

Mie îmi place aceasta. De ce să mergi în concediu în est, când aici este locul potrivit de venit? Este un loc mult mai bun decât mlaștina noastră de acolo, așa că îmi place, și nădăjduiesc că Domnul mă va lăsa să mă întorc și să locuiesc aici.

Desigur, ceea ce face plăcut acest loc sunt oamenii. Astfel, în magazine și peste tot unde am mers, am fost tratat foarte bine, fiindcă oamenii sunt foarte amabili.

Când am ajuns aici, am pornit radioul și am găsit un post care transmite numai muzică creștină. Este vorba de postul KAIR. Am aflat că au sediul aici în Ramada și știți ce am făcut? Am cumpărat un radio pe care vreau să-l țin deschis acasă, astfel ca și copiii mei să poată auzi ceea ce trebuie. Spun aceasta pentru că orice alt program deschizi, nu auzi decât rock and roll și celelalte lucruri pe care le au astăzi. Cred că voi, creștinii, ar trebui să faceți tot ce puteți ca să păstrați acest post aici. Așa este. Ascultați-l în casele voastre, pentru ca copiii voștri să audă ce trebuie.

Desigur, veți auzi o mulțime de lucruri pentru că este o emisiune multi-denominațională și sunt tot felul de predici. Poate nu veți fi de acord cu unii frați și cu programul lor, pentru că dacă, de exemplu, am sta toți la masă și am mânca plăcintă, poate eu aleg plăcinta cu cireșe, în timp ce tu alegi plăcinta cu mere, însă toți mâncăm plăcintă. Este adevărat? Noi suntem frați, așa că fiecare are dreptul să exprime ceea ce gândește.

De aceea, aș vrea să țineți radioul deschis și să ascultați acea muzică plăcută. Eu apreciez ceea ce fac ei și doresc ca Domnul să-i binecuvânteze. Mai este încă un post care transmite multă muzică creștină, dar nu-mi amintesc numele lui. Sper să nu se simtă rău, dar eu îl ascult tot timpul pe fratele Gilmore de la acest post. (Un frate spune: „Este KFIF.”). Da, acesta este postul și îi apreciez foarte mult și pe ei.

Dacă ne-am lua după acea zicală și am privi în jurul nostru, am fi uimiți să constatăm câți oameni buni au rămas în lume și câte lucruri bune mai avem. Domnul să fie lăudat. Eu mă bucur că sunt american și sunt fericit când mă întorc acasă din misiunile din alte țări.

Atunci pot să văd în ce lux trăim, în timp ce restul lumii moare de foame. Noi avem locuri frumoase și biserici mari pe fiecare stradă, în timp ce oamenii aceia nici n-au auzit măcar de Numele lui Isus Hristos.

Am văzut niște băieți negri care nu aveau nici haine pe ei și nu deosebeau stânga

de dreapta, dar au stat zi și noapte și m-au ascultat cu lacrimile curgând pe obraji în timp ce le-am vorbit despre Domnul Isus, de care nu auziseră niciodată până atunci. De ce? Pentru că au aflat că este Cineva care îi iubește și pe ei. Oh, Doamne, aceasta era ceea ce voiau să audă: că îi iubește și pe ei Cineva. Cine nu vrea să fie iubit? Toți vrem aceasta. Toți avem nevoie de dragoste.

Dumnezeu să vă binecuvânteze. Nădăjduiesc că ne vom reîntâlni la dejunul de mâine dimineață, desigur, cu cei care pot veni. Dacă veniți la dejun, sunt sigur că vom avea puțin mai multă melasă în cazul în care vom avea clătite.

Odată, am predicat într-o biserică misionară baptistă, undeva în Georgia. Am predicat până târziu și eram obosit, așa că am adormit pe verandă în timp ce vântul adia ușor. Pe acolo oamenii se trezesc la ora patru dimineața și o femeie de culoare, pe care n-am s-o uit, a venit de vreo trei sau patru ori să vadă dacă m-am trezit. Ea mi-a zis: „Parson”, care în Sud înseamnă predicator, „Parson, nu te trezești, pentru că am încălzit deja clătitele de patru ori.” Domnul s-o binecuvânteze. Avea vreo șaptezeci de ani și cred că acum se odihnește în slavă.

Îl iubiți cu toții pe Domnul? (Adunarea spune: „Amin.”). Mă bucur. Nu sunteți bucuroși pentru că puteți fi liberi și fără nici o apăsare?

Vreau să-i mulțumesc și acestui cvartet de aici. Știu că sunteți planificați să mergeți în altă parte. Eu v-am ascultat discurile și benzile și știu că sunteți buni.

Oh, fata aceasta cântă ca o privighetoare și la fel cei doi băieți. Eu i-am zis micuțului cu ochelari, cu care m-am întâlnit aseară: „Fiule, într-o zi vei fi bas.” Domnul să vă binecuvânteze pentru că sunteți foarte cumsecade și nădăjduiesc că într-o zi, drumurile noastre se vor intersecta din nou. Dacă nu, ne vom întâlni în dimineața aceea la poartă.

După ce ne-am manifestat bucuria care îi însoțește pe creștini, să mergem mai

departe. Eu nu am fost niciodată trist, ci sunt plin de bucurie, pentru că sunt creștin. Clopotele bucuriei au sunat în inima mea în urmă cu treizeci și vreo cinci de ani, când Isus Hristos a intrat în inima mea, dar n-am putut să exprim niciodată bucuria pe care o am, pentru că este o bucurie fără cuvinte și plină de slavă.

Acum, când ne apropiem de Cuvânt, să lăsăm deoparte râsetele și să privim spre El.

Doamne Isuse, vino în ajutorul nostru în timp ce vom citi din Cuvântul Tău. Îngăduie ca marele Duh Sfânt, care a fost trimis să fie Tutorele nostru, să ne crească și să ne învețe căile lui Dumnezeu, să vină acum, să ia Cuvântul și să-L ducă în fiecare inimă care are nevoie, pentru că Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Dacă vreți, aș vrea să deschideți Bibliile împreună cu mine și să citim din **Matei 14.22-27:**

„Îndată după aceea, Isus a silit pe ucenicii Săi să intre în corabie și să treacă înaintea Lui de partea cealaltă, până va da drumul noroadelor.

După ce a dat drumul noroadelor, S-a suit pe munte să Se roage, singur la o parte. Se înnoptase, și El era singur acolo.

În timpul acesta, corabia era învăluită de valuri în mijlocul mării; căci vântul era împotriva.

Când se îngâna ziua cu noaptea, Isus a venit la ei, umblând pe mare.

Când L-au văzut ucenicii umblând pe mare, s-au înspăimântat și au zis: „Este o nălucă!” Și, de frică, au țipat.

Isus le-a zis îndată: „Îndrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți!”

Acum voi aduce un mesaj simplu, ca o mică dramă, astfel încât să poată înțelege și micuții aceștia. Îl voi intitula: **„Nu vă temeți!”**

Sunt câteva cuvinte pe care le voi folosi mai des: „*Crezi tu aceasta?*” și: „*Veniți să vedeți un Om...*” și aș vrea să le pun în legătură cu subiectul: „O mărturie pe mare.”

Trebuie să fi fost după-amiaza târziu, sau mai bine zis, spre seară, pentru că soarele apusese deja și toți erau istoviți și epuizați. Fusese o zi grea pentru micuțul grup de pescari musculoși și cu capul pleșuv care navigau cu barca pe Marea Galileii. (În traducerea noastră scrie „corabie.”). Când au pornit pe mare, Petru s-a așezat lângă fratele său, Andrei.

Barca aceea nu era ca bărcile de astăzi, ci era mai degrabă o corabie prevăzută cu vâsle. Găurile pe unde ies vâslele la o asemenea barcă sunt destul de sus, din cauza valurilor, iar uneori sunt șase sau opt oameni care trag la vâsle. Ei erau pescari comerciali care pescuiau pe Marea Galileii. Pescarii fac și astăzi la fel, pentru că nu s-a schimbat nimic, ci se pescuiește la fel ca atunci, cu același fel de năvoade și celelalte lucruri.

Când au întors barca și au pornit, pe țărm era plin de oameni care își luau rămas bun de la ei și le strigau: „Să veniți să ne mai vedeți și să-L aduceți și pe Învățător cu voi.” Aveau mult de mers și trebuiau să tragă tare ca să ajungă în noaptea aceea pe partea cealaltă a mării.

Îmi pot imagina cum se simțeau, pentru că fusese o zi mare, în care văzuseră o mulțime de semne mari și mulți oameni fuseseră salvați pentru că crezuseră în Domnul Isus. Dar fusese și o zi grea, pentru că trebuiseră să-i țină pe oameni ca să nu dea buzna peste Învățătorul lor care aducea Viața la cei pierduți. Erau foarte obosiți.

Apoi trebuiseră să-și părăsească prietenii... Este foarte greu când trebuie să-ți iei adio de la prieteni. Este un lucru foarte trist. Eu pot simți povara pe care o simțeau ei, fiindcă am trecut prin așa ceva.

Când ajungi să te cunoști cu un grup de oameni, iar ei încep să vadă că nu ești vreun super-om, ci un frate, și când lucrurile încep să meargă bine, este foarte greu să-ți iei rămas bun de la ei și să le spui: „La revedere. Sper să ne revedem cândva.” Eu aștept timpul când ne vom revedea pe partea cealaltă și nu va mai trebui să ne luăm la revedere. Dacă nu vă voi mai vedea aici, mă voi uita după voi acolo.

Îmi închipui cum își fluturau batistele și își ștergeau câte o lacrimă în timp ce barca se îndepărta tot mai mult în larg, până când nu s-au mai auzit uralele celor rămași pe țărm.

Curând s-a lăsat o mare liniște. Nimeni nu spunea nimic, ci toți erau preocupați să vâslească în același ritm, ca să înainteze cu barca, pentru că altfel s-ar fi învârtit pe loc. Ritmul era foarte obositor și Ioan, care era cel mai tânăr, a cedat primul. Probabil că nu era la fel de vânjos ca ceilalți pescari care fuseseră pe mare și înfruntaseră furtuni și primejdii. Și pentru că era obosit, cred că le-a zis celorlalți: „Fraților, haideți să ne odihnim puțin.” După ce s-a oprit din vâslit și și-a îndepărtat părul negru de pe frunte, pot să-l aud cum le spune celorlalți, în timp ce micuța corăbioară plutea liniștită pe mare: „Simt că trebuie să vă spun o mărturie.”

Îmi place când ai despre ce să pui mărturie și îmi plac adunările cu mărturii bune. Dacă nu ai o mărturie proaspătă, ci te ridici și spui aceeași mărturie pe care ai

spus-o aseară și anul trecut, ar putea deveni obositor, dar când ai o mărturie proaspătă, nu poți ține ascuns ceea ce a făcut Domnul pentru tine, fiindcă dă afară, așa că trebuie să le spui și altora.

În adunarea de acasă obișnuiam s-o numim mărturie „popcorn.” Câți dintre voi știu ce este popcornul? Adică cum se face. Iei un bob de porumb și-l pui pe plita încinsă. Imediat sare în aer și din galben cum era se face alb, iar când vine jos este de două ori mai mare în dimensiune și pe jumătate de ușor. Așa este și mărturia. La început ești puțin galben, pentru că te temi, apoi vine puterea și Focul Duhului Sfânt, care te înfierbântă și din galben te face alb, așa că te simți atât de ușor încât nu mai ești legat de pământ, ci plutești. Vedeți? De aceea îmi place mărturia popcorn.

Poate și Ioan a avut o astfel de mărturie, așa că s-a ridicat în picioare și a zis: „Fraților, mai întâi de toate vreau să vă mărturisesc că sunt pe deplin mulțumit și mă simt în siguranță, pentru că astăzi m-am convins că nu urmăm un fanatic, așa cum vrea lumea să ne facă să credem. Acum sunt convins că noi Îl urmăm pe Cel despre care vorbește Scriptura, și vreau să vă mărturisesc și vouă acest lucru.

Eu m-am născut și am crescut lângă Iordan, aproape de locul prin care a trecut Israelul condus de marele războinic Iosua, cu multe sute de ani în urmă. El a pus chivotul legământului înaintea și Duhul Sfânt a deschis Iordanul, așa că au trecut pe partea cealaltă pe pământ uscat.

Îmi amintesc că primăvara obișnuiam să merg pe malul Iordanului să culeg flori, iar într-o după-amiază am auzit-o pe mama strigându-mă: „Este timpul să dormi de amiază.” Știți că băieții mici trebuie să-și facă somnul de amiază, așa că ea stătea pe verandă și mă legăna până adormeam. Îmi amintesc și acum ochii ei căprui și povestirile biblice pe care mi le spunea.”

Este destul de rău că mamele din zilele noastre nu mai fac acest lucru și că nu mai stau în locul în care ar trebui să stea, adică nu mai au grijă de copiii lor și nu le mai

spun povestiri din Biblie. Aceasta este marea problemă a națiunii noastre, pentru că orice copil de pe stradă îți poate spune mai multe lucruri despre Davey Crockett decât despre Isus Hristos. Așa este. O cât de comercial privește lumea acest lucru!

Și Ioan a continuat: „Ea obișnuia să-mi spună tot felul de povestiri din Biblie, dar cel mai mult mi-a plăcut povestirea în care Elisei l-a înviat pe copilașul acela. Ce om trebuie să fi fost acest Elisei! Și știți ce mi-a spus mama? „Gândește-te că atât Elisei, cât și marele Ilie, au umblat pe drumul pe care am fost noi astăzi. Cu sute de ani în urmă, ei au făcut chiar aici acele lucrări. Acești doi profeți au fost pe malul râului și râul s-a deschis, iar ei au trecut dincolo spre Ierihon.”

Și mai era o povestire care m-a impresionat foarte mult și pe care doream să mi-o spună în fiecare zi. Este vorba de povestirea în care Dumnezeu a scos poporul nostru din robia egipteană și l-a dus în pustie, unde l-a hrănit timp de patruzeci de ani cu mană din cer. Ea spunea că în fiecare dimineață când se trezeau, găseau pe pământ acea mană care le ajungea pentru întreaga zi.

Eu obișnuiam s-o întreb întotdeauna pe mama: „Mamă, Dumnezeu avea în cer îngerii care lucrau toată noaptea și făceau acea pâine cerească pe care o trimitea dimineața copiilor Săi flămânzi? Acolo erau îngerii care le duceau acea pâine jos?” Atunci ea zâmbea și îmi zicea: „Nu, scumpule! Tu ești încă mic și nu poți înțelege, dar marele nostru Iahveh este Creatorul și nu are nevoie de îngerii care să facă pâine și s-o aducă pe pământ. El este Creatorul.” Eu nu înțelegeam cum vine aceasta, dar povestirea m-a impresionat foarte mult.

Apoi l-am văzut pe Domnul nostru făcând multe lucruri minunate: vindecând bolnavii și așa mai departe, dar astăzi, fraților, l-am văzut cum a luat cele cinci pâini și doi pești, care erau prânzul aceluia băiat. Eu m-am urcat pe o stâncă să văd mai bine ce va face și am văzut cum a luat acea pâine, a rupt din ea și a dat mulțimii, iar când a băgat mâna în coș, acolo era încă o bucată de pâine coaptă și tot așa.

Fraților, este o legătură între El și IeHoVaH, pentru că a creat pâinea și peștele chiar în fața mea. Și mă gândesc că nimeni altcineva nu poate face aceasta, decât IeHVeH. Acesta este același Dumnezeu despre care mi-a povestit mama și a spus că Ie-a dat pâinea din cer în pustie. Noi L-am văzut cu ochii noștri cum a creat pâine în fața noastră. De unde a luat făina? Și nu doar făina, pentru că erau pâini coapte și gata de mâncat. Apoi a luat peștele, I-a rupt în două și I-a dat la oameni, iar bucata care a urmat era gata prăjită. Cum a făcut-o? O, El este Dumnezeu și tot ce trebuie să facă este să vorbească!”

Băiețelul acela nu avea prea multă mâncare, dar când a pus acele lucruri în mâna lui Isus, El a hrănit câteva mii de oameni. Poate zici: „O, aș vrea să am o credință atât de mare!” Este suficientă acea credință mică pe care o ai, fiindcă ai avut destulă cât să vii la biserică. Și dacă ai atâta credință, de ce n-o pui în mâna lui Isus și El îi va hrăni cu miile? În mâinile tale nu este prea multă, dar odată ce o lași să ajungă în mâinile Lui, va face minuni.

Ioan era foarte emoționat. Îl pot auzi pe Andrei cum îi spune: „Stai în loc, băiete, și nu mai mișca barca! Nu te aprinde așa de tare, fiindcă acum suntem pe mare, nu acolo!”

„Dar inima mea bate cu putere când știu că Dumnezeu ni S-a descoperit într-un trup omenesc pe care putem să-L atingem.”

Nu-i de mirare că profetul a spus că El va fi Emanuel; că Dumnezeu va fi printre noi în El și că Îl vedem făcând aceleași lucrări pe care Ie-a făcut Tatăl. Nu-i de mirare că El a putut să le spună acelor farisei: „*Cine Mă poate învinui de păcat? Cine Mă poate acuza? Eu am făcut întocmai ce a spus Biblia că voi face.*” (parafrazăre).

Să știți că păcatul este necredința. Știați că mințitul nu este păcat? Nici curvia nu este păcat. Nici faptul că beți, fumați, jucați jocuri de noroc sau înjurați folosind Numele Domnului, nu este păcat. Toate acestea sunt atributele păcatului, iar voi le faceți pentru că nu sunteți credincioși. Păcatul este unul singur, iar acela este

necredința.

Eu am spus aceasta într-o biserică metodistă, iar o soră bătrână, care stătea acolo cu gulerul acela ridicat, m-a întrebat: „Atunci ce este păcatul, reverend Branham?”

„Necredința,” am răspuns eu. Așa este.

Deci tu faci aceste lucruri pentru că ești necredincios. Dacă continui să le faci, ești un necredincios. Așa este. Înseamnă că există doar două posibilități: ori ești credincios, ori ești necredincios, iar Biblia spune că cel care nu crede, a și fost osândit. Ați văzut? Deci păcatul este unul singur: necredința, restul fiind atributele ei.

Când a fost pe pământ, Isus a zis: *„Cine Mă poate acuza de necredință? Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți. Dar dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările pe care le fac.”* (Ioan 10.37-38). Din aceste versete vedem că El făcea aceleași lucrări pe care le-a făcut Dumnezeu.

Acum aș vrea să vă spun ceva, fraților. Dacă Viața lui Isus Hristos este în Biserică, atunci cu siguranță Biserica ar trebui să facă aceleași lucrări, pentru că posedă aceeași Viață.

Ce roade ar aduce la suprafață un piersic, dacă aș scoate viața din el și aș înlocui-o cu viața unui măr? Desigur, ar rodi mere, pentru că acel fel de viață ar fi în el. Ei bine, dacă Viața lui Hristos este în voi, va aduce la suprafață roadele pe care le-a avut El. Așa trebuie să fie.

Creștinătatea de astăzi a ajuns într-o mare confuzie. Astfel, ei cred că tot ce trebuie să faci este să-ți treci numele într-o carte, să fii stropit puțin și să dai mâna cu predicatorul. Dar acesta nu este creștinism, fiindcă creștinismul înseamnă

lepădarea de sine; înseamnă să mori față de lucrurile lumii, să-ți iei crucea în fiecare zi și să-L urmezi pe El, iar Biblia spune că „...*nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus...*” (Romani 8.1). Cum ajungi în El? Prin aderare? Nu. Prin strângerea mâinii? Nu. Prin educație sau printr-o uniune? Nu. Dar cum? „...*printr-un singur Duh, noi toți am fost botezați, ca să alcătuim un singur trup...*” (1Corinteni 12.13). Vedeți? Noi intrăm în Hristos prin botezul cu Duhul Sfânt, și „...*nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului.*” Amin. Oh, aceasta poate face pe oricine să strige! Amin. Este un lucru minunat să fii aici. În ordine.

Pot vedea că următorul care s-a ridicat să aducă o mărturie, a fost Petru. El a zis: „Pot spune și eu o mărturie?” Atunci când vrei să mărturisești ceva, ajungi să îți ceri permisiunea s-o faci, fiindcă urmează ceva. Și acea adunare de mărturii era ceva. Biata barcă se legăna într-o parte și-n alta, pentru că frații aceia băteau din picioare și aveau un timp minunat. Mi-ar fi plăcut să fiu și eu acolo. Vouă nu v-ar fi plăcut să ascultați acele mărturii? Tânărul Ioan s-a așezat, fiindcă spusese tot ce avusese de spus în momentul acela.

Apoi s-a ridicat Simon și a zis: „Când Andrei a început să meargă la adunările aceluia om despre care toți ziceau că este un sălbatic, biserica a crezut că nu este în toate mințile. În definitiv, tatăl lui a fost preot, și obiceiul poporului nostru este ca fiul să calce pe urmele tatălui său. Totuși, lucrarea lui a fost atât de mare, încât în loc să meargă la acele școli înalte, ca să primească educație, Ioan a urmat altă cale. Chemarea lui era prea mare, așa că Dumnezeu l-a dus în pustiu când avea doar nouă ani, și și-a făcut apariția doar la vârsta de treizeci de ani, ca să-L prezinte pe Mesia. Și pentru că Mesia urma să aibă un semn, Ioan trebuia să știe care era acela.

Dacă ar fi fost injectat de una din acele mari denominațiuni, vreun episcop renumit ar fi putut să-i spună: „Uite ce este, Ioan. Noi știm că urmează să-L prezinți pe Mesia, așa cum a spus îngerul, dar nu crezi că fratele Cutare întrunește toate calitățile?” Vedeți? Dar Ioan nu a făcut aceasta, ci s-a separat de toți ca să poată vedea ce va spune Dumnezeu.

Eu cred că aceasta este o lecție bună pentru noi în seara aceasta, fiindcă dacă ne vom separa de toate aceste învățături și crezuri omenești, și vom privi în Biblie, vom vedea ce a spus Dumnezeu despre aceasta; iar ei ar trebui să știe că singurul lucru corect este Cuvântul Lui, Cartea Lui. Acesta este motivul pentru care mie îmi place întreaga Evanghelie; nu numai o parte din ea, ci Evanghelia deplină.

Și Petru a continuat: „Voi știți ce s-a întâmplat, cum a venit Andrei într-un suflet și mi-a spus că a văzut semnul lui Mesia peste un Om. Spunea că a fost o Lumină, ca un porumbel, care a coborât peste El, iar predicatorul a văzut aceasta. Erau adunați o mulțime de oameni, dar numai predicatorul a văzut acel lucru. Mie mi-a fost greu să cred aceasta, și pentru că se auzeau tot felul de povești, i-am dat pace. Totuși, într-o seară, Andrei a venit din nou la mine și mi-a zis: „Ar trebui să vii odată să-L ascuți. Măine va veni chiar pe malul acesta, așa că ar trebui să vii să-L ascuți și tu.”

Auzindu-l ce spune, m-am gândit: „Sărmanul Andrei! Noi am vâslit atâția ani împreună pe barca aceea... Îmi amintesc că odată am avut o discuție cu tata. El era un fariseu bun și cinstit, un stâlp al acelei biserici. Noi eram atât de săraci încât trăiam de pe o zi pe alta, și de multe ori, când încă trăiau părinții noștri, ne adunam împreună, înainte să mergem să aruncăm năvoadele. Aveam datorii și trebuia să prindem mult pește, iar dimineața ne adunam și ne rugam lui Iahveh să umple năvodul nostru. Cât de mult se bucura tata când veneam cu o captură bogată! Mergea imediat și plătea datoriile, apoi se punea jos și îi mulțumea lui Dumnezeu pentru că ne-a dat pește în acea zi.

Îmi amintesc că odată, după ce l-a mulțumit lui Dumnezeu, tata m-a chemat la el și mi-a zis: „Simone, tu știi că toată viața am dorit să apuc ziua când va veni Mesia, pentru că avem această făgăduință de mulți ani. Tot poporul nostru îl așteaptă, pentru că atât Moise, cât și profeții au vorbit despre El. Cu toate acestea, fiule, noi nu am mai avut de foarte mulți ani un profet printre noi. Biserica a decăzut într-o stare formală, dar cred că timpul este aproape. Vezi perii mei albi? Eu am îmbătrânit deja și mă tem că nu voi mai apuca să văd ziua aceea, dar vreau să-ți spun ceva, Simone: înainte de venirea lui Mesia, Satan va trimite o mulțime de imitații și chiar mesia falși. Tu să-ți amintești tot timpul acest lucru și să stai pe

Scriptură, pentru că în această Biblie scrie că Cuvântul Domnului vine numai la profeți. Dar profetul trebuie să fie adevărat de Dumnezeu; el trebuie să spună Cuvântul și acel Cuvânt trebuie să se împlinească de fiecare dată.”

Acești bărbați sunt născuți profeți și nu trebuie să-și pună nimeni mâinile peste ei ca să-i facă profeți. Desigur, există și darul prorociei, dar profetul se naște profet. Unul dintre acești profeți a fost Ieremia, iar Dumnezeu a spus despre el că a fost chemat să fie profet al neamurilor, încă înainte să se fi zămislit în pântecele mamei sale. Isaia a profețit cu șapte sute doisprezece ani înainte de venirea lui Ioan Botezătorul în lume, și a spus că el va fi „*glasul care strigă în pustie*.” Isus Hristos a fost Fiul lui Dumnezeu încă înainte de întemeierea lumii; El a fost Sămânța femeii, Cel care avea să zdrobească într-o zi capul șarpelui. Cu siguranță.

Apoi, Biblia spune că Dumnezeu a așezat în biserică apostoli, proroci, învățători, păstori, evangheliști și toate aceste slujbe; și tot El a pus și nouă daruri care lucrează în cadrul bisericii. Însă acestea sunt slujbe în biserică.

Și Petru a continuat: „Tata mi-a zis: „Fiule, noi am urmat învățăturile și Legea lui Moise, și el ne-a spus că atunci când va veni acest Mesia, va fi un profet ca el.”

Când mi-am amintit ce mi-a spus tata, m-am decis să mă duc să-L văd pe acest Om care stârnea atâta agitație în jur. Și iată că într-o zi, când trăgeam năvoadele la mal, El a venit să predice acolo, așa că am luat o buturugă adusă de valuri și m-am așezat pe ea. Imediat ce a început să vorbească, am știut că era ceva deosebit cu Omul acela, fiindcă vorbea ca unul care știa ce spune. M-am apropiat de El, și atunci m-a privit drept în ochi și mi-a zis: „*Numele tău este Simon și ești fiul lui Iona*.” Acest lucru a fost suficient pentru mine, fiindcă am înțeles imediat că era un profet; și nu doar un profet oarecare, pentru că m-a cunoscut încă înainte să mă vadă. Mai mult, a știut și de bunul meu tată, care mi-a vorbit despre semnul lui Mesia. Acest lucru a fost suficient pentru mine.” Petru a devenit și el foarte emoționat.

Cred că Filip a fost cel care a sărit repede în picioare și a zis: „Lasă-mă să pun și eu o mărturie. Vreau să spun și eu ceva. Frate Natanael, să nu roșești pentru ceea ce voi spune. Dacă vă amintiți, noi am stat acolo cu toții și am privit la ceea ce făcea El, și am știut că acela era semnul lui Mesia. Eu am studiat Scripturile și am alergat vreo cincizeci de mile, dincolo de munte, până la prietenul meu Natanael, pe care l-am găsit rugându-se sub un copac, și i-am zis: „Natanael, vino să vezi pe cine am găsit noi; pe Mesia, pe Cel despre care a vorbit Moise, pe Isus din Nazaret, fiul lui Iosif.” Îți mai amintești ce mi-ai răspuns?

„Da, îmi amintesc,” a răspuns Natanael.

Ai zis: „*Poate ieși ceva bun din Nazaraet?*” și eu ți-am răspuns: „Vino și vezi!” Astfel, ne-am pornit împreună la drum, și în timp ce mergeam spre adunare, ți-am spus cum i-a zis lui Simon cine era și cum se numea tatăl lui, întărind că El poate să-ți spună și ție ceva. Tu ai spus însă că trebuie să vezi ca să crezi aceasta. Îți mai amintești cum ai intrat acolo cu mâinile la spate? Dar imediat ce ai ajuns în prezența Lui, El S-a întors spre tine și a zis: „*Iată un israelit în care nu este vicleșug.*”

Acest lucru te-a mișcat atât de tare încât ai zis: „De unde mă cunoști, Rabi, căci abia am intrat în adunare? Unde m-ai văzut, fiindcă eu nu Te-am văzut niciodată.”

Și El ți-a răspuns: „*Te-am văzut când erai sub copac, înainte să te cheme Filip.*” Atunci ai alergat spre El și ai spus: „*Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu; Tu ești Împăratul lui Israel.*”

Cred că Andrei este cel care s-a ridicat și a zis: „Acum este rândul meu să pun o mărturie. Vă mai amintiți ziua când credeam că mergem la Ierihon? Noi știm cu toții că acolo era un orb, a cărui credință L-a oprit pe Domnul nostru și astfel și-a căpătat vederea.

Vă amintiți că am trecut prin Samaria și ne-am oprit să cumpărăm ceva de mâncare? El a spus că nu vine cu noi și a rămas lângă o fântână. Spunea că are o altă hrană, de care noi habar nu avem, iar când ne-am întors, L-am văzut stând de vorbă cu femeia aceea cu renume rău. Aceea era o femeie însemnată, iar noi ne-am întrebat ce poate vorbi Învățătorul nostru cu femeia aceea rău famată, așa că ne-am furișat după un tufiș și le-am ascultat discuția.

El i-a zis: „Femeie, dă-Mi să beau.” Noi am rămas foarte surprinși când L-am văzut vorbind cu o astfel de femeie.”

Ei gândeau așa pentru că încă nu erau convertiți pe deplin. Noi avem și astăzi printre noi oameni care cred că un creștin nu ar trebui să stea de vorbă cu un bețiv sau cu o prostituată. Păi, tocmai cu astfel de oameni ar trebui să stea de vorbă, pentru că aceștia sunt jos și trebuie ridicați. Aceștia au nevoie de Dumnezeu.

Și Andrei a continuat: „Astfel, am ascultat discuția lor până la capăt. La un moment dat, Isus i-a zis femeii: *„Du-te de cheamă pe bărbatul tău!”* dar ea l-a răspuns: *„N-am bărbat.”* Vă amintiți cum ne-am uitat unul la altul când am auzit aceasta? Toți ne-am gândit că El a făcut o greșeală. Cum a putut să-i spună femeii să-și aducă bărbatul când ea nu avea bărbat? Cum de n-a știut că nu are bărbat?

Dar Isus i-a replicat: *„Bine zici că n-ai bărbat.”* Când am auzit aceasta, am fost din nou surprinși, fiindcă pe când ziceam că acesta este semnul mesianic, iată că dădea greș. Dar El a continuat: *„Pentru că cinci bărbați ai avut; și cel cu care ești acum, nu este bărbatul tău. Aici ai spus adevărul.”* (Ioan 4.17-18). Vă amintiți cum L-a privit femeia? Apoi l-a zis: *„Doamne, văd că ești proroc.”*

Când marele consiliu bisericesc din acele zile, s-a uitat la El, a spus că era un ghicitor și un Beelzebul. Vă puteți închipui că acei conducători religioși puteau să aibă o asemenea gândire, deși cunoșteau Scripturile? Dar așa au spus atunci și așa spun și astăzi. Da, ei ziceau: „Omul acesta este călăuzit de un duh rău și lucrează cu Beelzebul, domnul dracilor,” dar femeia aceea cu renume rău, a spus:

„Doamne, văd că ești proroc.” De unde știa ea aceasta? Pentru că i-a spus lucruri ascunse din viața ei. Astfel, femeia a continuat: „Noi, samaritenii, știm că atunci când va veni Mesia, El va face aceste lucrări.” Și Isus i-a zis: „*Eu sunt Acela.*”

Aceasta a fost tot. Nu mai exista nici un semn de întrebare, pentru că semnul lui Mesia fusese arătat, iar femeia L-a cunoscut și L-a primit. Imediat a lăsat găleata jos și a alergat în cetate. Conform legii ea nu avea voie să facă aceasta; nu era corect ca o femeie ca ea să stea de vorbă cu un bărbat pe stradă. Nu, domnilor. Dar ea găsisse ceva și era asemenea unei case în flăcări pe o vreme cu vânt puternic. Nimic nu o putea stinge pentru că găsisse ceva real. Astfel, și-a lăsat găleata la fântână, a alergat în cetate și le-a zis oamenilor de acolo: „*Veniți de vedeți un Om care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este Acesta Hristosul?*” (Ioan 4.28-29). Amin. Doamne, dă-ne mai mulți oameni ca femeia aceasta.

El S-a dus în cetate, dar n-a mai repetat semnul acela, însă Biblia spune că oamenii de acolo au crezut în El din pricina mărturiei acelei femei. Amin. Cum poate lucra Dumnezeu! Ea L-a crezut, pentru că acest Om nu mai fusese niciodată în cetate, dar cu toate acestea, i-a spus că a avut cinci bărbați, ceea ce era adevărat. Vedeți? Era ceasul și timpul potrivit și ei au crezut în El.

Noi de ce nu putem crede? De ce nu poate crede Tucsonul? De ce nu poate crede America? De ce nu poate crede lumea? Aici este Scriptura care spune că El trebuie să fie aici în acest timp, și este. Atunci de ce nu cred? Știți ceva? Eu cred că biserica s-a implicat sufletește în prea multe povești de dragoste din reviste, în loc să creadă Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este problema! Oamenii știu să-ți spună mai multe despre starurile de cinema, decât despre ceea ce face Duhul Sfânt. Amin. Așa este. Miercuri sau joi este mai important să stăm acasă la televizor și să urmărim: „Pe cine iubește Lucy?” decât să mergem la adunarea de rugăciune. Așa este. Ne-am îndepărtat de Dumnezeu. El ne-a dat biserici frumoase, păstori cumsecade și oameni umpluți cu Duhul Sfânt, dar noi ne-am îngrășat sufletele cu alte lucruri, așa că am ajuns să nu ne mai pese de nimic. O, Doamne! Adevărul este că avem nevoie de o zdruncinătură; este nevoie să se întâmple ceva și poate că atunci ne vom rușina.

Eu am ajuns puțin mai târziu printre acești pentecostali, pentru că sunt unul născut în afara sezonului, dar am ascultat istorisirile celor mai bătrâni, cu privire la experiențele de pe Azusa Street. Ei se rugau toată noaptea, posteau zile întregi și așteptau până când răspundea Dumnezeu, dar noi nu putem sta nici cinci minute la altar. Ce este în neregulă? Care este problema? Când mergeam în circuitul metodist, obișnuiam să cântăm un cântecel:

„Am lăsat jos barierele, am lăsat jos barierele,

am făcut compromis cu păcatul.

Am lăsat jos barierele

Au ieșit oile, dar cum au intrat caprele?”

Aceasta am făcut noi: am lăsat jos barierele, am făcut compromisuri și ne-am îndepărtat de experiența de pe Azusa Street, de religia de modă veche, cu strigăte, tunete și fulgere. Fraților, acea experiență a făcut ceva în viețile oamenilor, dar astăzi ne-am îndepărtat de toate acele lucruri și am devenit ca restul lumii, ceea ce este foarte rău.

Astăzi, marea majoritate nu doresc un om care să spună Adevărul și să stea pe El, ci vor niște ricky parfumați și cu freze „a la Hollywood”, care să vină cu ceva teologie pe care au învățat-o în vreun cimitir, scuzați-mă, în vreun seminar. De fapt sunt la fel ca morții pe care-i întâlnim peste tot. Ei nu vor Evanghelia de modă veche dată de puterea și în demonstrația Duhului Sfânt. Vedeți? Ceva nu este în ordine.

Noi avem nevoie de o adunare de mărturii; avem nevoie să se întâmple ceva; avem nevoie de adunări de rugăciune; avem nevoie să săpăm adânc. Acesta este

adevărul. Avem nevoie de Hristos înapoi în mijlocul nostru; avem nevoie să cunoaștem Biblia. Slăbim tot mai mult și mai mult, de aceea trebuie să ne întoarcem la temelia autentică, la piatra de la care a început.

Femeia aceea știa pe ce stă, de aceea nu putea fi oprită de nimic. Da, domnilor. Ea avea mărturia și știa ce trebuia să aștepte. Și imediat ce s-a întâmplat, i s-au deschis ochii. Nu a mai putut fi oprită de nimic: nici de tradițiile vremii și nici de altceva, așa că a alergat să pună mărturie.

O, Doamne, dă-ne încă o duzină de astfel de oameni și atunci Tucsonul va fi un loc schimbat în numai câteva zile. Cred că fiecare din voi ați vrea aceasta, așa-i? (Adunarea spune: „Amin.”). Da, domnilor. O, Doamne! Desigur, noi avem nevoie de cineva în clocot, dar ne rușinăm de așa ceva și ne îndepărtăm tot mai mult de viața de modă veche umplută cu Duhul care ne ține curați.

După ce a depus mărturie Andrei, barca a început să se clatine din nou. Dar între timp apusese soarele și voi știți că atunci când apune soarele, începe să lucreze cel rău. Nu demult, am citit în revista „Life,” un articol în care un star de cinema afirma că „Noaptea este făcută să trăiești, fiindcă viața începe când apune soarele.” Adevărul este că atunci când apune soarele începe moartea, fiindcă atunci dă târcoale diavolul. Uitați-vă la șopârle, șerpi, scorpioni și celelalte animale ca ele: toate așteaptă întunericul, pentru că răul se întâmplă în întuneric.

Dar voi nu sunteți fiii întunericului, ci fii ai luminii, de aceea, umblați în lumină. Aceasta îmi amintește de ceva. Dacă lăsați pe jos un cocean de măr, peste zi nu se întâmplă nimic cu el, dar cum vine întunericul, vezi cum gândacii și celelalte goange roiesc în jurul lui. Dacă vrei să-i alungi, aprinde lumina și se vor împrăștia imediat.

Așa este propovăduirea Evangheliei. Aprinde numai Lumina și nu va dura mult până când orice rău se va împrăștia. Biserica are nevoie de o trezire de modă veche trimisă de Dumnezeu.

Când eram copii, eu și fratele meu mai mic, care a murit, obișnuiam să mergem la izvor unde am văzut o broască țestoasă. Am privit-o cât de ciudat se mișca: „Șșșș, șșș, șșș.” Exact ca unii din așa zișii creștini care, atunci când le vorbești despre botezul cu Duhul Sfânt sau ceva de felul acesta, îți răspund: „O, zilele acelea au trecut! Șșșș! Nu mai există așa ceva. Șșșș!”

Cineva mi-a spus odată: „Nu-mi pasă câte minuni ai făcut sau câți morți ai înviat, pentru că eu nu cred oricum.”

„Sigur că nu crezi,” am răspuns eu, „pentru că aceste lucruri nu sunt pentru cei necredincioși, iar tu ești un necredincios.” Vedeți?

Noi am vrut să ne uităm la țestoasa aceea, pentru că ni s-a părut caraghios felul în care își arunca picioarele când mergea. Astfel, ne-am apropiat mai mult de ea, dar atunci s-a retras în carapace. Când am văzut aceasta, am zis: „Stai, frate, că o aranjez eu!” apoi m-am dus, am luat o nuia și am lovit-o cu ea cât am putut de tare, dar broasca a rămas în carapace.

Atunci am zis: „Stai că o fac eu să umble!” și am scufundat-o în apă, gândindu-mă că ori iese, ori se îneacă. Dar au ieșit doar câteva bule de aer și cam atât, fiindcă a rămas în carapace.

Frate, botezul în apă nu rezolvă nimic. Poți să-i botezi cât vrei, fiindcă nu se întâmplă nimic. Nu, nu! Poate scoate câteva bule, dar asta-i tot. Apoi am văzut o bucată de ziar aruncat, așa că am aprins un foc și am pus-o pe el. Frate, atunci s-a mișcat.

De asta are nevoie și biserica în seara aceasta: de Focul Duhului Sfânt care s-o facă să se miște pentru Împărăția lui Dumnezeu, fiindcă atunci va merge. Atunci va avea loc o trezire în care Îl va accepta pe Hristos, Cuvântul; Îl va crede și-L va lăsa să pătrundă acolo, înăuntru, sub a cincea coastă, până va fi bine ancorat în

adâncul inimii. Atunci vor veni șuvoaiele și te vor uda cu o bucurie nespusă și plină de slavă, iar Duhul Sfânt te va face să cânti: „Umple-mă zilnic cu dragoste, când umblu cu cerescul Porumbel.” Dar este nevoie de puterea care să facă ceva pentru tine.

Să revenim la povestirea noastră. Așa cum am spus, soarele apusese și începuse să se instaleze întunericul, iar Satan s-a uitat în jos dintre spinii lui de chin. Toată ziua trebuise să stea liniștit, fiindcă se întâmplaseră lucruri mărețe, dar acum s-a uitat prin întuneric și a văzut că ucenicii plecaseră fără Isus. Aceasta era tot ce voia: să-i prindă fără Isus.

Așa vrea să vă prindă și pe voi. Dacă nu credeți că este greșit să vă încrețiți părul, întoarceți-vă la Biblie și veți vedea dacă este bine sau rău. Dacă nu credeți că aceste lucruri sunt rele, ați fost prinși departe de Isus. Asta-i tot.

Într-o zi, o femeie mi-a zis: „Frate Branham, ai spus despre rochiile noastre că sunt atât de strânse pe corp încât se vede pielea. Păi, vreau să-ți spun că sunt singurele modele care se mai găsesc acum.” Surorilor, vreau să vă spun că nu contează cât de curate sunteți față de soțul sau prietenul vostru, fiindcă dacă vă îmbrăcați sexy și ieșiți pe stradă așa, păcătoșii vă vor privi cum nu trebuie, iar în ziua judecății va trebui să dați socoteală pentru aceasta. Isus a spus că „...oricine se uită la o femeie ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui.” (Matei 5.28). Cine este vinovat pentru aceasta? Voi, surorilor.

Dumnezeu să ne trimită o trezire înainte ca să pierim. Așa este. Noi avem nevoie de o trezire de modă veche a sufletului, de o trezire venită de la Dumnezeu, care să-i facă pe creștini să folosească altarul de modă veche din adunările pe care le aveam cu ani în urmă.

Acum avem clădiri noi și suntem prosperi, așa că cumpărăm totul nou; toată adunarea are o mulțime de bani și se îmbracă mai bine, dar eu cred că am lăsat creștinismul undeva în urmă și am părăsit calea veche pentru una de compromis;

iar Satan vede unde am ajuns.

Trezirea s-a terminat, dar chiar și atunci când era în desfășurare, păstorii îmi spuneau că bisericile se umplu destul de greu. De ce aceasta? Pentru că oamenii nu mai vor să meargă la biserică. Mai bine stau acasă și se uită la televizor sau fac altceva, pentru că dragostea din inimile lor s-a răcit.

Satan ne-a văzut mergând pe cale fără Isus și se gândește că este ocazia potrivită pentru el. Așa s-a gândit și cu privire la ucenici: „Acum pot să-i scufund. I-am prins fără Isus, pentru că L-au lăsat în urmă, așa că pot să-i am.”

Vedeți? Ei erau atât de preocupați să facă cu mâna la oameni, să socializeze și alte lucruri de felul acesta, încât au uitat să-L ia cu ei. Cred că și noi ne-am preocupat mai mult de programele noastre și astfel am uitat de Isus. Părinții noștri au luptat și au mâncat boabe de porumb și de grâu, ca să poată propovădui această Evanghelie, dar noi ne-am înmuiat și am lăsat totul jos. Nu este corect! Ar trebui să fim în clocot.

Nu uitați că Satan vede aceasta, așa cum a văzut și atunci, așa că a zis: „În noaptea aceasta îi voi scufunda, pentru că Isus este departe de ei!” Curând a început să sufle vântul și au apărut problemele, dar nimeni nu avea nici un răspuns.

Acum avem bombe cu hidrogen și astronauți, dar nimeni nu are nici un răspuns. Se țin tot felul de conferințe și întruniri în care încearcă să-și dea seama cum să trimită pe cineva pe Lună, dar eu nu sunt îngrijorat cum să ajung acolo, pentru că dorința mea este să trec pe lângă ea și să merg mai departe.

Nu demult, Rusia a anunțat că au trimis primul om în spațiu. Ce departe sunt! Păi noi am avut Unul cu două mii de ani în urmă! Slavă Lui! Mai mult, într-una din aceste zile, vom merge sus cu El. Sigur că da.

Dar vedeți, este ca și cursa șobolanului. Satan i-a văzut cum se manifestau și atunci a început să sufle peste ei răsuflarea lui otrăvitoare: „Zilele minunilor au trecut, nu există vindecare divină. Unde este acum Învățătorul vostru? Uite că în adunarea voastră este cineva bolnav și nu puteți face nimic pentru el.” Să știți că o mulțime din bisericile de astăzi nu mai cred în vindecarea divină. Mulți păstori nu cred așa ceva.

Cât de fericiți sunteți voi, pentru că aveți păstori ai cincizecimii care stau pe lucrurile pentru care a stat Hristos!

Una din denominațiunile noastre pentecostale a afirmat că înainte ca cineva să fie trimis în misiune, trebuie să meargă la psihiatru ca să vadă dacă are IQ-ul suficient de mare. Aceasta este cincizecimea?

Mă întreb cum ar fi găsit Petru dacă ar fi testat prin aceste metode. Nici măcar nu l-ar băga în seamă. Dar vedeți, atunci nu era important cât IQ aveau, ci câtă putere a Duhului Sfânt au demonstrat că posedă și ce viață au trăit. Sigur că da.

Deci vântul acela otrăvitor a început să sufle asupra lor și curând micuța barcă a devenit altceva. Eu apreciez tot ce ne dăruiește Dumnezeu, apreciez că avem biserici mari și mașini noi, și că nu mai îmbrăcăm zdrențe, ci avem haine bune, dar când începem să adunăm aceste lucruri...

Părinții noștri și părinții părinților noștri, stăteau și predicau în stradă și erau băgați la închisoare din pricina mărturiei pe care o purtau. Ei aveau un locaș mic și plin de șobolani și gândaci, pe care îl închiriau pentru doi dolari pe săptămână. Totuși se adunau acolo, dar încă înainte să vină noaptea, venea șeriful și-i băga la închisoare. Așa au trebuit să lupte ei. Dar astăzi avem cele mai mari biserici din oraș și cei mai bine îmbrăcați oameni dar unde este puterea Duhului Sfânt de la Dumnezeu pe care o aveau ei? Undeva s-a făcut o greșală și am devenit prea moi.

Bărbații au devenit prea moi, au devenit niște hibrizi. Așa este. Dacă vă uitați la meciurile de baseball de acum cincizeci de ani, nu veți vedea nici un accident, dar acum sunt zeci de jucători care mor într-un singur an. Dacă te lovești puțin mai tare de unul, cade jos și moare.

Uitați-vă la Bob Fitzsimmons, la Corbett și John L. Sullivan, bărbați care au boxat douăzeci și cinci de runde într-o după-amiază. Atunci o rundă nu ținea trei minute ca acum, ci era mai lungă, iar ei nu aveau mănuși de burete, ca astăzi, ci luptau cu pumnii goi. Aceia erau bărbați adevărați.

Dar ricky aceștia de astăzi, sunt hrăniți cu vitamine, poartă mănuși de puf și trebuie să se oprească de fiecare dată când se obolesc. Vedeți? Am devenit moi. Omul a devenit moale, nu mai este nimic în el. Uitați-vă la ei: sunt înalți și slabi și ce au devenit? Niște smiorcăiți. Sunt exact cum spune Biblia: mai deștepți, dar slăbănogi. Acesta este adevărul: niște hibrizi.

Dacă există ceva ce disprețuiesc, este hibridul. De curând am citit în revista Reader's Digest, că dacă femeile continuă să se hrănească cu mâncarea aceasta hibridă, vor deveni late în umeri și înguste la șolduri și nu vor mai putea să aibă copii. Hibrizi. Ce este porumbul hibrid? Nimic altceva decât un bob frumos, pentru că dacă îl pui în pământ, nu va ieși nimic. Este terminat.

Exact aceasta a devenit biserica: o adunătură de hibrizi. Acesta este adevărul. Ea a trecut peste botezul cu Duhul Sfânt, prin afilierea la o organizație și astfel a obținut niște așa ziși creștini, care nu știu însă despre Dumnezeu mai mult decât știe un iepure despre cizme. Voi știți că acesta este adevărul.

Ceea ce ne trebuie astăzi este o experiență biblică venită de la Dumnezeu. Ei spun că hibridul arată mai bine. Păi, aceasta am obținut! Avem un știulete mai mare, dar fără viață în el; avem o biserică mai mare și oameni mai bine educați, dar unde este Viața? Ei nu se mai pot reproduce.

Sunt la fel ca și catârul. Eu l-am compătimit întotdeauna pa catâr, pentru că nu are pedigree (genealogie). Mama lui este o iapă, iar tatăl este un măgar și nu se mai poate reproduce, nu mai poate avea urmași.

Știința spune că noi ne tragem din maimuță. Cum s-ar putea așa ceva? Oricât s-ar încerca o încrucișare între om și maimuță, nu este posibilă. Exemplul catârului dărmă afirmația lor și dovedește că nu este posibil așa ceva. Bătrânul catâr nu știe nimic altceva decât că este un catâr. Stă acolo cu urechile lui mari și ridicate în sus, dar nu poți vorbi cu el și nu îl poți învăța nimic, pentru că tot ce știe este „Ho,” și „Di!”

Aceasta mă duce cu gândul la oamenii care stau, ca niște catâri, în acea religie hibrid și spun: „Zilele minunilor au trecut! Di, di!” Ce știi ei? Nimic. Nu știi cine este Tatăl lor, ci știi doar că aparțin la o denominațiune.

Dar apreciez încrucișarea făcută între caii de rasă cu genealogie. Un astfel de cal știe cine sunt mama și tatăl lui, știe cine a fost bunicul lui, străbunicul lui și stră-străbunicul lui. Da, el știe cine este pentru că are pedigree.

Vedeți? Îmi place creștinul autentic, de rasă, pentru că știe că vine de la botezul original al Duhului Sfânt din ziua Cincizecimii. Glorie lui Dumnezeu! El este pecetluit pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Dacă spui că Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci, bătrânul catâr îți va spune: „Păi, într-un fel, într-un fel...” Dar creștinul cu pedigree, va spune imediat: „Amin!” Crezi în vindecarea divină? „Amin.” Cel care are o experiență autentică cu Dumnezeu, va puncta fiecare Cuvânt cu „Amin.”

Haideți să ne întoarcem puțin la adunarea mărturiilor și să lăsăm lucrul acesta la latitudinea păstorilor voștri. În ordine.

Curând s-a stârnit o furtună puternică pe mare și în rândul ocupanților bărcii a început să se instaleze îndoiala și teama. Aceasta se întâmplă cu hibridii. Dar știți ceva? O plantă originală nu trebuie stropită cu tot felul de soluții, pentru că gândacii nu se apropie de ea. Nu, domnilor. Dar plantele de seră trebuie stropite tot timpul.

Aceasta este problema. Acești așa ziși creștini trebuie stropiți și dădăciți tot timpul, iar dacă le spui: „Nu poți face aceasta...” îți răspund imediat: „Eu am dreptul să fac...” Vedeți? Aceasta este de la început o plantă de seră, și nu suportă nimic. Ce este de făcut cu ea? Păi, trebuie smulsă afară! Așa cum am spus și aseară, curățați cuibul bine și porniți de la început! Așa este. Puteți să-i faceți diaconi sau orice doriți, pentru că nu le va fi de nici un folos. Dai mâna cu el și îl numești frate, dar până nu se naște din nou, din Duhul lui Dumnezeu, este numai un cuib cu ouă stricate, din care nu vor ieși niciodată pui. Asta-i tot. Noi avem nevoie de botezul cu Duhul Sfânt, iar acesta nu înseamnă o strângere de mână seacă. Dacă îl întrebi: „Ai primit Duhul Sfânt?” îți răspunde:

„Sigur, când ne-am strâns mâinile cu pastorul și l-am acceptat pe Isus ca Salvatorul meu.” Frate, nu așa învață Biblia!

Pavel a găsit o grămadă de bapțiști încrucișați și i-a întrebat: „*Ați primit voi Duhul Sfânt de când ați crezut?*” Vedeți? Nu când ați crezut, ci după ce ați crezut, pentru că este vorba de o experiență personală cu marele Dumnezeu neschimbător, care a trimis jos mesajul Său. Amin.

Revenind la ucenici, vedem că s-a întâmplat ceva. Barca se clătina, pentru că Satan o lovea cu fiecare suflare de vânt și cu fiecare val așa că orice șansă de a avea o altă trezire era spulberată.

„Nu mai sunt mărturii, așa că mai bine stau acasă la televizor.” Vedeți? Nu mai sunt seri de rugăciune și lucruri.

Vâslele corăbiei s-au rupt din pricina valurilor, iar pânzele i-au fost rupte de vânt. Da, îngrijorările acestei lumi vor doborî în curând și mărturiile voastre. Vă este rușine să vă mai ridicați să spuneți ceva. De ce? Pentru că știți cum trăiți. Ei bine, aceasta dovedește că aveți nevoie de o trezire.

Ei erau la fel cum suntem noi astăzi. Dar știți ceva? Adevărul este că El nu i-a părăsit nici o clipă, deoarece Biblia spune că Isus S-a urcat pe înălțime ca să vegheze asupra lor. Exact aceasta a făcut El când ne-a părăsit la Calvar. Când a fost răstignit, El nu ne-a părăsit, dar nu S-a suit pe înălțimea cetății, ci a urcat pe Calvar și de acolo a trecut dincolo de lună și stele, drept în cerul cerurilor. Cu cât te urci mai sus, vezi mai departe, iar Biblia spune că El a urcat atât de sus, încât trebuie să privească în jos ca să vadă cerurile. Da, ochii Lui văd vrăbiuța și eu știu că El veghează și asupra noastră, în seara aceasta. Așa este. El privește în jos, la adunarea aceasta, ne vede problemele și ne cunoaște neliniștile. El știe cât ești de bolnav, prin ce ai trecut și ce vrei să faci, pentru că ochiul Lui vede totul.

Deci, El stătea pe vârful aceluia munte și privea. Astfel, a văzut necazul în care au intrat; a văzut cum s-a risipit adunarea de mărturisire, a văzut vâslele rupte și pe Satan cum sufla asupra lor și îi învăluia din toate direcțiile, așa încât nu mai știau ce să facă. Și ce s-a întâmplat atunci? L-au văzut pe El umblând pe mare și venind spre ei.

Ei bine, dacă ar fi plecat cu ei în barcă și L-ar fi văzut umblând pe mare, ar fi acceptat aceasta, dar vedeți, El era departe de ei și a trebuit să vină umblând pe mare. Astfel, Biblia spune că ucenicii s-au speriat, crezând că este o nălucă. Ei s-au temut de Singurul care îi putea salva, și aceasta pentru că arăta ciudat, ca o nălucă.

Dacă nu este acesta chiar tabloul acestui timp, nu știu care este... Astfel, în acest ceas critic în care ne aflăm, când bisericile sunt gata să intre în confederația bisericilor, în Consiliul Mondial al Bisericilor, omenirea se teme de Singurul care îi poate salva: de Isus Hristos.

Bapțiștii și pentecostalii noștri au ajuns la fel. Noi îi iubim pe frații noștri indiferent unde sunt, dar nici o biserică nu s-a mai ridicat după ce a căzut. Cercetați istoria și veți vedea că acesta este adevărul. Când s-au organizat, au fost terminați. Eu nu mă refer la frații noștri, ci la sistemul denominațional, care a devenit căldicel și formal. Dar problema este că și oamenii au devenit reci și formali, fiind cuprinși de grija lucrurilor acestei lumi, fiindcă toate sunt frumoase, bune și la îndemână.

Dumnezeu i-a zis odată Israelului: „*Când nu aveai nimic, te-am găsit în câmp plină de sânge și te-am spălat...*” Atunci ei L-au iubit mult pe Dumnezeu, dar când s-au înmulțit și li s-au mărit bogățiile, L-au uitat. Așa încep lucrurile. Începem să privim în jur și zicem: „Câți membri să mai aducem, cu cât să mărim adunarea, ca să fie mai mare decât a fratelui din partea cealaltă a orașului și câte întreceri de școală duminicală putem avea? Câștigătorului îi vom da un ac aurit și așa mai departe.” Prin 1944, bapțiștii aveau un slogan care spunea: „Cu un milion mai mulți în anul acesta.” Dar unde ați ajuns când v-ați băgat în aceasta?

Nu demult, am fost la un dejun, iar Billy Graham a ridicat Biblia și a spus: „Acesta este exemplul lui Dumnezeu!” după care a adăugat: „Pavel mergea cu acest Cuvânt al lui Dumnezeu într-o cetate, îl propovăduia și avea un convertit, iar un an mai târziu, lângă acela avea încă treizeci de convertiți. Acel unul a câștigat încă treizeci, așa că Pavel avea încă treizeci de copii. Eu merg într-un oraș și am treizeci de mii de convertiți, dar când mă întorc peste un an, abia mai găsesc treizeci. Care este problema?”

Eu îl apreciez pe acest evanghelist și cred că Dumnezeu îl folosește acolo unde este, pentru că trebuie să fie și cineva care să meargă în Sodoma. Nu toți au rămas cu Avraam și grupul lui scos afară, ci doar Unul a rămas acolo și a arătat un anumit semn, pregătindu-i pentru plecare.

Billy Graham a mai spus: „Știți care este problema? Voi, predicatorii, pentru că sunteți prea leneși. Voi împărțiți acele formulare pentru decizie, stați liniștiți cu picioarele pe birou și nici un vă sinchisiți să vedeți care este problema cu ei. Apoi le mai scrieți câte o scrisoare prin care le aduceți la cunoștință că v-ar plăcea să-i

aveți membri, deși ar trebui să mergeți la ei, să-i convingeți și să-i siliți să vină în biserică.”

Când l-am auzit ce spune, m-am gândit: „Aceasta sună bine. Frate Graham, ți-aș pune și eu o întrebare, dar sunt atât de prostuț, pe când tu ești un om mare, așa că n-o voi face...” Totuși, aș fi vrut să-l întreb: „Frate Graham, convertitul lui Pavel cu ce predicator a mers mai departe, pentru că nu a fost lăsat în grija niciunui păstor?” Vedeți?

Atunci care este problema? Pavel nu s-a oprit numai la mărturisire, ci a stat cu el până când a primit Duhul Sfânt. Astfel, acel creștin era în clocot și voia să aducă în clocot toată cetatea.

Vedeți? Aici este problema. Noi îi aducem înăuntru ca o mărturie, în loc să-i luăm ca să-L primească pe Hristos și să fie născuți din Duhul lui Dumnezeu. De aceasta avem nevoie astăzi, de acele adunări de modă veche care țin toată noaptea. Eu cred în lucrurile pe care le facem: cred în strigat, cred în vorbirea în limbi, cred în tălmăcirea limbilor, cred în vindecarea divină și în toate celelalte lucruri, dar este ceva mai presus de ele. Mă refer la naștere, la Duhul Sfânt care vine în noi. Toate acele lucruri sunt bune, dar voi trebuie să mergeți mai departe până când dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, blândețea și puterea învierii lui Isus Hristos arde în viețile voastre, pentru că atunci putem avea o adunare de mărturii despre ceea ce face Dumnezeu în mijlocul nostru. Așa este.

Isus a venit la ei umblând pe mare, dar când L-au văzut, s-au speriat și au zis: „Este o nălucă. Poate ar trebui să nu mai mergem la adunarea aceea pentru că este prea ciudată.”

Și oamenii de astăzi, L-au văzut venind în puterea Sa, așa cum a făgăduit în paginile acestei Biblii, unde scrie că o va face din nou în zilele din urmă, dar cu toate acestea, mulți vin înăuntru și spun: „O, aceasta este telepatie mintală! Este spiritism, este un fel de...” Vedeți, este la fel ca atunci, de aceea, singura cale de a

merge mai departe este să-L acceptăm pe Isus Hristos. Așa este.

Deci, toți s-au speriat și au strigat: „O, ce este aceasta? Nu știm...” Și ce s-a întâmplat? Chiar în ceasul acela crucial s-a auzit un Glas care le spunea: „*Eu sunt, nu vă temeți!*”

În seara aceasta, la încheierea scurtelor mărturii de aici, aș vrea să vă spun ceva. Prieteni, când îl vedeți pe Isus Hristos făcând ceva ca și aici, adunarea noastră de patru zile este prea puțin. Mi-ar plăcea să stau aici, să iau Biblia de la Geneva la Apocalipsa și să vă arăt că este exact timpul în care trăim. Trebuie să se întâmple aceste lucruri, pentru că conform Bibliei, este ultimul ceas.

De curând, când am fost în India, am citit într-un ziar următoarele rânduri: „Credem că cutremurul s-a terminat, pentru că păsările se întorc la cuiburile lor.”

În India nu au garduri împletite, ca la noi, ci sunt făcute din pietre clădite unele peste altele, iar păsările își fac cuiburi în ele. La o zi sau două după încetarea cutremurului, păsările au început să vină înapoi, așa că ziarele au scris că se crede că cutremurul s-a terminat. De asemenea, vitele și oile care pășteau în apropiere și care stăteau la umbra acelor ziduri ca să fie ferite de razele fierbinți ale soarelui, s-au întors înapoi, după ce, pe perioada cutremurului stătuseră în mijlocul câmpului, înghesuite unele în altele.

Oamenii se întrebaseră: Ce ciudat! Oare de ce se comportă așa?” apoi, deodată a început cutremurul și a măturat țara. Toate zidurile s-au prăbușit, și timp de două sau trei zile au fost mai multe replici. Apoi, când replicile au încetat, păsările și animalele au început să se întoarcă înapoi, așa că ziarele au scris că cutremurul s-a terminat.

Prieteni, nu puteți înțelege că același Dumnezeu care a avertizat acele păsări înainte de începerea cutremurului din India, a putut face ca păsările și animalele să

intre în arcă, în zilele lui Noe, pentru a scăpa de prăpădul care urma să vină? Singurul lucru după care se ghidează o pasăre este instinctul. Și dacă Dumnezeu s-a folosit de instinctul păsării ca s-o avertizeze să nu se apropie de acele ziduri pentru că se vor prăbuși, cu siguranță prin botezul Duhului Sfânt, ne poate avertiza și pe noi să stăm departe de aceste ziduri mari și vechi, care sunt tradițiile ridicate în jurul nostru, și să mergem acolo afară ca să stăm unul în altul, în umbra Bibliei. Așa este.

Nu vă temeți, pentru că El vine la noi și face lucrările Lui! Haideți să nu ne mai temem. O, dacă ne-am putea deschide inimile și să spunem: „Doamne Isuse...”

Uitați-vă la cele trei seri care au trecut. Aceasta este cea de-a patra și Duhul Sfânt nu a dat greș niciodată. Eu primesc o mulțime de scrisori cu mărturii de pretutindeni, în care oamenii spun ce s-a întâmplat după ce au ajuns acasă. Totul s-a împlinit întocmai cum a fost spus. Păi cu siguranță este așa!

Urmăriți cu atenție ceea ce spune El. Când Îl auziți vorbind, ascultați cu atenție ce spune. Să faceți orice vă cere, pentru că eu spun numai ce văd. Gândiți-vă că Cel ce vorbește nu este fratele vostru, ci Isus Hristos. Înțelegeți? Este Hristos. Când a fost pe pământ, Isus spunea: „*Nu sunt Eu, ci Tatăl.*” Vedeți? Atunci Tatăl lucrează prin El, iar acum, Tatăl lucrează prin Biserica Sa. Vedeți, același Duh Sfânt.

Să nu vă fie frică atunci când vedeți aceasta, ci acceptați-L și spuneți: „Doamne Isuse, știu că ești aici și Te iubesc. Poate că încă nu Te-am acceptat ca Mântuitor personal, dar în seara aceasta o voi face, fiindcă vreau să fii Mântuitorul meu. Nu vreau să se termine adunarea aceasta până nu voi fi salvat și eu, fiindcă vreau să fiu salvat chiar în seara aceasta, Doamne.” Și El o va face, pentru că aceasta dovedește că este prezent aici. Adevărul este că noi suntem în timpul din urmă, când trebuie să se întâmple aceste lucruri.

Amintiți-vă ultimul semn care a fost dat lui Avraam și care este un tip pentru cei care vor merge în răpire. Înțelegeți? Ei erau deja afară din Sodoma, iar ultimul

semn dat a fost chiar Dumnezeu arătat în trup omenesc și descoperind gândurile ascunse ale Sarei, care se afla în cortul de la spatele Lui.

Și Isus a spus: „Ce s-a întâmplat în zilele lui Lot se va întâmpla și acum... în ziua când Se va arăta Fiul omului.” (Luca 17.28+30). Nădăjduiesc că sunteți oameni duhovnicești și că înțelegeți, pentru că s-ar putea ca aceasta să fie ultima voastră ocazie...

.....Tată ceresc, prin mărturiile pe care le-am spus, am vrut să le arăt oamenilor că și noi putem avea aceleași mărturii în bisericile noastre. Oamenii ar putea sta duminică dimineața în aceste biserici frumoase, care sunt case ale Luminii, și să aducă aceleași mărturii despre lucrările minunate despre care mărturiseau ucenicii aflați pe mare. „Nu ne ardea inima în noi când L-am văzut făcând aceleași lucrări?” Dumnezeuule, descoperă-Te în seara aceasta și trimite o trezire mare care să ne cuprindă pe toți, fiindcă avem nevoie de aceasta.

Poate că după seara aceasta a mărturiilor, inimile oamenilor vor fi cuprinse de o mare foamete, dacă Te vei descoperi în mijlocul lor, iar atunci se vor duce la vecinii lor și se vor ruga împreună, îi vor vizita pe cei bolnavi din spitale și le vor spune că Isus Hristos este viu, câștigând astfel o mulțime de suflete pentru El. Ascultă-ne rugăciunea și dăruiește-ne această binecuvântare, în Numele lui Isus Hristos, pentru că acesta este motivul pentru care suntem aici, Doamne. Amin.

Să stăm liniștiți. Nu am ceas, pentru că l-am stricat pe al meu, de aceea aș vrea ca cineva care are ceas să-mi spună cât este ora acum. (Cineva spune: „Este zece și șapte minute). O, am întârziat mai mult decât de obicei, dar mâine este sâmbătă. Am văzut câțiva care s-au ridicat și au plecat. Îi pare rău, pentru că știu că am stat prea mult. Sunteți niște oameni foarte cumsecade și nu-mi place să știu că trebuie să vă părăsesc în seara aceasta. Adevărul este că-mi plac oamenii.

Ca și copil, am crescut și nimănui nu i-a păsat de mine. Nimeni nu mă plăcea. Apoi

am mers la biserică și am fost ordonat în Biserica Misionară Baptistă. Eu am crezut întotdeauna că Dumnezeu este Dumnezeu și pot spune că acolo eram un fel de oaie neagră. De altfel, doctor Davis îmi spunea tot timpul: „Billy, tu vei ajunge un holly-roller,” și alte lucruri de felul acesta. Cu toate acestea, eu am continuat să cred că Dumnezeu este Dumnezeu. Eram convins de aceasta, pentru că am văzut încă din copilărie că este așa. Poate că mulți dintre voi ați citit povestea vieții mele, iar Dumnezeul cerurilor știe că acesta este adevărul. Eu știam că acolo era Ceva, pentru că am putut să văd Lumina care mi-a vorbit încă de când eram copil.

Mulți îmi spuneau: „O, ai avut un vis!” dar eu nu am putut accepta aceasta. Ei ziceau: „Lasă că vei trece și peste aceasta, Billy!” dar de fapt aceasta era calea, de aceea le-am răspuns: „Sunt gata să vă dau înapoi carnetul de membru.”

Pastorul mi-a zis: „Eu nu văd așa lucrurile!” dar eu nu m-am lăsat influențat de nimeni și nădăjduiesc să n-o fac niciodată, pentru că Petru a spus de Rusalii: „Acesta este El.” Dacă nu este așa, lăsați-mă să mă țin de „Acesta” până când vine El, pentru că Îl iubesc și mă rog ca fiecare persoană să simtă la fel.

Prieteni, dați-mi voie să vă spun ce este Adevărul. Aici este Biblia și încă nu am închis-o. Cu ea pe inimă vă spun adevărul: Eu cred că Acesta este Isus Hristos în forma Duhului Sfânt, Dumnezeu Duhul Sfânt venind jos în Numele lui Isus Hristos, pentru a dovedi că suntem în zilele din urmă și că Duhul Său este pe pământ, în poporul Său.

Eu cred din toată inima că Lumina aceea de acolo de sus este același Stâlp de Foc care a condus poporul Israel prin pustiu; cred că este Același care era peste Isus Hristos când a plecat; și că este Același care o orbit ochii lui Saul pe drumul Damascului, când a strigat: „*Cine ești Tu, Doamne?*” Și Domnul i-a răspuns: „*Eu sunt Isus.*” Da, eu cred că El este Același și că face aceleași lucrări.

Nu pot să fiu eu, pentru că am numai șapte clase, iar educația mea abia mă ajută să citesc Biblia, dar Îl cunosc pe El.

Cineva mi-a zis odată: „Frate Branham, tu nu cunoști Biblia.” „Așa este,” am răspuns eu, „dar Îl cunosc destul de bine pe Autorul ei, iar El îmi va face cunoscută Cartea Sa, după cum dorește să mi-o descopere.”

De fiecare dată când Îngerul Domnului a stat aici și mi-a spus ceva, El s-a dus la Biblie și a dovedit totul cu Ea. Dacă mi-ar fi spus ceva contrar Bibliei, nu aș fi crezut, pentru că Biblia aceasta este mai presus de orice. Deci, chiar dacă un înger din cer sau altcineva ar mărturisi ceva contrar cu acest Cuvânt, să nu-l ascultați, indiferent cât de real ar părea, pentru că Biblia este întotdeauna adevărată.

Joseph Smith a spus că a văzut un înger, iar eu nu mă îndoiesc de aceasta, dar învățătura adusă de el este contrară Cuvântului. Poate omul a fost bun și sincer, dar mesajul lui trebuie să fie conform Cuvântului. Tot ce vorbește cineva trebuie să fie exact conform Cuvântului și nu contrar Lui.

Eu nu am timp să stau seară de seară și să vă spun toate lucrurile, dar pot dovedi cu Scriptura tot ce ați văzut făcându-se. Dacă luați benzile și le ascultați, veți constata că totul este corect, din Geneza până la Apocalipsa. Totul arată spre acest pom Mireasă, fiindcă este Același Duh care vine și *„întoarce credința copiilor spre credința părinților.”* Este întocmai cum a făgăduit Biblia că se va întâmpla. Iată-ne aici! În timpul din urmă, imediat după revărsarea botezului, va fi o restituire.

Oamenilor, nu puneți aceasta deoparte și nu priviți în viitor, pentru că de obicei, oamenii nici nu observă ce se petrece în prezent și ca urmare trece pe lângă ei. Fiți gata! Dacă aceasta este Scriptura, țineți-vă de ea, iar dacă nu este Scriptura, lăsați-o în pace! Dar eu știu că este Scriptura, pentru că exact așa s-a întâmplat și în trecut; și dacă El este Același și astăzi, va proceda la fel.

Cred că Billy Paul a împărțit numere de rugăciune. Este adevărat? Bine, atunci haideți să începem. Unde am rămas ieri? Atunci vom începe de la numărul unu. În ordine.

(Fratele Branham strigă numerele).

Câți de aici nu au numere de rugăciune? Să vă văd mâinile. În ordine. Fiți respectuoși și nu uitați că aceasta este ultima noastră adunare. În timpul cât se pregătește rândul de rugăciune, vreau să vă mai spun ceva. Odată, când era pe pământ, după ce a trecut marea, Domnul Isus a coborât pe țărm și urma să meargă în cetate, iar acolo era o femeie care avea o scurgere de sânge și nu poseda număr de rugăciune.

Cineva a stins luminile. Este un fel de a spune că este timpul să plecăm sau se sting automat la o anumită oră? (Un frate răspunde: „S-a întâmplat ceva, de aceea s-au stins.”). În ordine.

Priviți-L pe Domnul Isus. Cred că înțelegeți că nu vreau să mă pun alături de Domnul Isus. Eu sunt doar slujitorul Lui, iar voi sunteți frații mei, dar acesta este un dar căruia mă supun.

Aici sunt teologi și învățați în Cuvânt. Fraților, dacă atunci când începeți să predicați un mesaj, încercați să vorbiți închipuiri, nu va folosi la nimic, este adevărat? Dar când ești inspirat, totul vine de la sine și nici nu știi ce vei spune, așa-i? (Predicatorii spun: „Amin.”). Aceasta este predicarea prin inspirație; acesta este Duhul Sfânt.

În ce mă privește, eu nu sunt destul de pregătit să predic în maniera în care o faceți voi, înțelegeți? Însă mi s-a dat un dar prin care mă dau la o parte pe mine. Nu știu cum să explic aceasta, dar este vorba de o predare totală. Nimeni nu îl poate explica pe Dumnezeu, așa că nu pot să vă explic ce sau cum se întâmplă. Știu doar că este un dar micuț și că eu trebuie să mă dau la o parte. Când fac aceasta, simt ceva ciudat, plăcut și smerit, iar atunci privesc, văd acea Lumină care se învârte și știu că totul este în ordine. Din cauza aceasta aștept și am aici pe cineva care aduce câte o persoană, ca să pot vorbi cu ea. Și când Duhul Sfânt începe să se miște peste acea persoană, cuprinde și audiența, care începe să se

minuneze și să creadă; iar când cineva are credință, începi să o simți și aici și peste tot. Asta este.

Acest lucru este foarte greu. Isus predica o zi întreagă și nu avea probleme, dar când acea femeie i-a atins poala hainei, din El a ieșit o putere, este adevărat? Ei bine, dacă Celui născut din fecioară, Fiului lui Dumnezeu, i s-a întâmplat aceasta, cu cât mai mult ni se va întâmpla nouă, care suntem doar niște păcătoși salvați prin harul Său? Vedeți?

Dacă predic toată noaptea nu am nici o problemă, dar când vine una din acele vedenii, este o altă dimensiune. Atunci îi vezi pe oameni de când erau copii sau vezi alte lucruri referitoare la ei, și trebuie să vorbești repede, pentru că deși stai aici, ești în altă parte și vorbești de acolo; iar când ieși din acea vedenie, nu mai știi ce ai spus decât dacă asculți înregistrarea. Vedeți, nu este ceva omenesc, nu este o persoană, ci este Dumnezeu, iar El are dreptate întotdeauna. El a făgăduit aceasta: „*va descoperi gândurile oamenilor,*” iar Biblia spune că Isus a făcut aceasta. Voi puteți numi cum vreți acest lucru, dar Biblia spune că „*Isus le cunoștea gândurile.*”

Acum vă rog să credeți. Eu cred în punerea mâinilor și știu că Duhul Sfânt este aici.

În dimineața aceasta, cineva mi-a zis: „Nu există punerea mâinilor, așa că nu ar trebui să faci aceasta!” dar eu i-am răspuns: „Frate, problema este că tu nu ai citit Biblia, pentru că ultima însărcinare dată de Isus, Bisericii Sale, a fost să-și pună mâinile peste cei bolnavi și ei se vor vindeca. Acestea au fost ultimele Sale cuvinte înainte de a părăsi pământul.”

Prima însărcinare dată ucenicilor Săi, a fost: „*Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățați pe leproși, scoateți afară dracii.*” (Matei 10.8). Acesta a fost primul grup pe care l-a trimis în Matei 10, iar ultimului grup pe care l-a trimis, i-a zis: „*lată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi;*

vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.” (Marcu 16.17-18). Acestea au fost ultimele cuvinte pe care le-a spus Isus înainte de a pleca în slavă. Sigur că da. Aceasta este marea însărcinare. Eu nu știu cum se va întâmpla aceasta, dar noi trebuie să împlinim ceea ce a spus El.

Cred că nouăzeci la sută din voi sunteți credincioși, ceea ce înseamnă că aveți cel mai mare drept să vă puneți mâinile peste bolnavi. Domnul Isus nu le-a spus predicatorilor: *„Aceste semne îi vor urma... își vor pune mâinile peste bolnavi...”*, ci credincioșilor, celor ce cred. Înseamnă că voi toți aveți acest drept.

După cum am mai spus, nu există oameni mari sau oameni sfinți. Nu! Nici unul din noi nu este sfânt. Noi Îl avem pe Duhul Sfânt, dar nu suntem sfinți, pentru că numai El este sfânt. Înțelegeți? Este sfințenia Lui, nu a mea sau a ta. A Lui!

Acum, haideți să ne închidem gândurile față de tot, pentru următoarele cincisprezece minute, iar frații să vină aici în jur.

În fața mea stă o femeie. Nu am văzut-o niciodată, este adevărat, doamnă? Ea a spus că a mai fost de câteva ori în adunările mele, dar nu a avut ocazia să mă salute. Eu nu o cunosc, dar cred că este aici pentru un motiv. Să mergem puțin în Ioan 4, unde Isus S-a întâlnit cu o femeie. Să nu uitați că El a spus: *„lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi.”*

Deci, aici stau un bărbat și o femeie care se întâlnesc pentru prima dată. Acesta este adevărul. Aici este Biblia lui Dumnezeu. Femeia stă acolo, iar eu stau aici. Eu nu o cunosc și tot ce știu este că stă în fața mea pentru că cineva i-a dat un număr de rugăciune, iar eu l-am strigat. Asta-i tot.

Aseară i-am luat pe cei care nu aveau numere de rugăciune. Câți ați fost aici și ați văzut aceasta? Vedeți, este dovada că numărul de rugăciune nu are nimic a face

cu vindecarea voastră.

Poate zici: „Frate Branham, poți vindeca bolnavii?” Pe pământul acesta nu există nici un om care să poată vindeca bolnavii, pentru că ei sunt deja vindecați. Tot ce poți face tu, este să-i ajuți să vadă și să creadă aceasta.

Fie ca Domnul Isus Hristos să vină în scenă și să lucreze prin această femeie și prin mine, pentru că dacă lucrează numai prin mine, dar nu și prin ea, nu se va întâmpla nimic. Trebuie să fim cuprinși amândoi, înțelegeți?

La fel este și cu voi: dacă aveți credință, El va lucra printre noi. Este credința voastră și a mea. Eu cred, iar dacă veți crede și voi împreună cu mine, veți vedea cuvintele și făgăduințele lui Hristos împlinite.

Dacă cineva crede că sunt greșit și că poate face și el același lucru, îl invit pe platformă, iar dacă nu vrea să vină, să nu mai spună nimic!

Vino, doamnă, și stai aici, pentru că vreau să vorbesc puțin cu tine, așa cum a vorbit și Domnul nostru cu femeia aceea. Tu ești o străină pentru mine și nu te cunosc, dar dacă Domnul Isus va face ceva, așa cum a făcut în zilele când era pe pământ, te va face fericită și vei crede?

După ce a fost crucificat și a înviat, niște ucenici erau pe drumul spre Emaus. Îți amintești, frate? Pe drum, ei s-au întâlnit cu Domnul Isus și El le-a vorbit toată ziua, însă nu L-au cunoscut. Dar când L-au invitat înăuntru și au închis ușile, El a făcut ceva ce mai făcuse chiar înainte de răstignire și atunci L-au cunoscut. Câți din voi știu aceasta? Sigur că da. Ei au știut că era El, pentru că nimeni nu mai făcuse acel lucru. Atunci ochii li s-au deschis, dar El S-a făcut nevăzut. Astăzi El este viu, iar dacă este viu, va face aceleași lucrări pe care le-a făcut și înainte de răstignirea Sa, dovedind că a înviat. Este adevărat?

Acum El nu are mâini, dar are mâinile mele și ale tale; are ochii mei și ai tăi și se folosește de ei. El este Vița, iar noi suntem mlădițele, este adevărat, fraților? (Predicatorii spun: „Amin.”). Dar nu vița poartă roadele, ci mlădițele, și ele își iau puterea din viță, este adevărat?

Și dacă mlădița de la Cincizecime, care a ieșit prima din Viță, a scris cartea Faptelor, când va ieși o altă mlădiță, și aceea va scrie o altă carte a Faptelor. Ea nu va rodi o dată un pepene și apoi un dovleac, ci va rodi tot timpul aceleași roade, pentru că va posedea aceeași Viață a Viței. Ați înțeles? (Amin).

Acum, în Numele lui Isus Hristos al acestei Biblii, iau sub control orice duh de aici, spre slava și onoarea lui Dumnezeu.

Dacă ești doar unul din critici, ar fi bine să pleci, pentru că duhurile rele pleacă de la un om și intră în altul. Poate că unii dintre cei care au fost în adunările mele, știu ce s-a întâmplat. Stați liniștiți, pentru că dacă vi se va întâmpla ceva rău, voi sunteți răspunzători.

Doamnă, s-a întâmplat ceva, este prezența Domnului. Dacă Domnul Isus îmi va descoperi ceva ce ai făcut, ceva ce trebuie să faci sau ceva despre tine, vei ști dacă este adevărat sau nu. Lui Simon, El i-a spus numele: „*Tu ești Simon, fiul lui Iona!*” și astfel a crezut; femeii cu scurgerea de sânge i-a zis: „*Tu ai o scurgere de sânge!*” și sângerarea s-a oprit, iar femeii de la fântână i-a arătat ce era greșit în viața ei: „*...ai avut cinci bărbați.*”

Astfel, dacă îți va spune ceva de felul acesta, vei ști că este Isus Hristos. Crezi? (Sora spune: „Amin!”). Trebuie să vină din supranatural. („Știu aceasta.”). Deci știi. („Da, știu.”). Bine.

Poate vedea cineva Lumina care stă între mine și femeia aceasta? Ea este conștientă de prezența Lui. („Îți mulțumesc, Isuse!”). Eu nu o cunosc pe femeie,

dar peste ea a venit un simțământ plăcut și dulce. Puteți vedea aceasta? Este o altă dimensiune. Din câte văd, ești credincioasă. Tu suferi, iar una din problemele tale este nervozitatea; ești foarte nervoasă. („Da.”). Și acea nervozitate îți cauzează creșterea tensiunii. („Da.”). Acesta este adevărul. („Îți mulțumesc, Isuse.”). Ați văzut? Sigur că da.

Acum credeți? (Adunarea spune: „Amin!”). Vedeți, eu aș putea continua să-i spun și alte lucruri femeii, dar sunt și alții care așteaptă la rând. Ați vrea să vedeți dacă Duhul Sfânt îi va spune și altceva? Vreți? Ridicați mâna și spuneți: „Aceasta mă va ajuta mult.” (Adunarea spune: „Amin.”). Bine. Să vedem. Eu nu știu ce ți-a spus El, dar știu că este înregistrat. Un moment...

Uită-te la mine și crede! Așa au spus și Petru și Ioan: „*Uita-te la noi!*” adică „Fii atent!” Vedeți? Ei au văzut că omul avea credință, iar eu văd același lucru la tine.

Văd ceva în jurul brațului tău. Da, un medic îți măsoară tensiunea și îți spune: „Ai tensiune.” Dar mai este ceva. Îi văd pe medici că se pregătesc să facă ceva. O, este o operație! (Sora spune: „Da.”). Te pregătești de operație. Este vorba de o boală femeiască și ești programată peste două zile. („Așa este, săptămâna viitoare.”).

Acum înțelegeți despre ce vorbesc? Cu cât vorbesc mai mult cu femeia, sunt descoperite mai multe lucruri. (Adunarea spune: „Amin!”). Acesta nu sunt eu. Întrebați-o pe femeie dacă o cunosc. Vedeți?

Uită-te din nou la mine. Crezi că Dumnezeu poate să-ți spună cine ești? (Sora spune: „Da.”). Te va ajuta aceasta? („Știu că El poate.”). Doamnă Dorns, poți merge acasă și să crezi din toată inima. Acum credeți în Domnul Isus? (Adunarea spune: „Amin!”). Să ridicăm mâinile și să-L laudăm, pentru că El este Dumnezeu.

Tată ceresc, Îți mulțumim pentru aceasta și Te rugăm să faci ca oamenii să vadă,

ca să avem mărturia că ești Același Isus. Noi putem mărturisi că L-am văzut, pentru că El a fost cu noi în forma Duhului Sfânt. Te iubim, Doamne Isuse și Te rugăm să-i faci pe oameni să vadă și să creadă. Te rugăm aceasta în Numele Domnului Isus. Amin. Onorați-L dându-I respectul cuvenit!

Pe doamna care stă în fața mea, nu o cunosc. Este adevărat, doamnă? („Da.”). Adunarea crede? (Amin). Fiți respectuoși! Fiți plini de respect și nu uitați că *„Toate lucrurile sunt posibile pentru cel ce crede.”*

Văd că se întâmplă ceva, de aceea va trebui să aștept puțin. În ordine. Soră aș vrea să privești înapoi. Eu nu te cunosc, dar Dumnezeu te cunoaște, și dacă îmi va descoperi ceva despre tine, vei ști dacă este adevărat sau nu, și vei putea mărturisi aceasta. Una din problemele tale este nervozitatea, iar ea ți-a cauzat problema de la stomac. Deci, ai o boală de stomac și o stare nervoasă. Nervii îi cauzează ulcer peptic chiar în fundul stomacului. Grăsimile și alte mâncăruri te fac să vomizi și văd că refuzi multe feluri de mâncare. Așa este.

Văd că ai trecut printr-un mare șoc. Este o tristețe cauzată de decesul soțului tău. Aceasta ți-a cauzat nervozitatea, este adevărat? (Sora spune: „Da.”). Cred că acum vei fi bine. Du-te și mănâncă-ți mâncarea, pentru că Isus Hristos te-a vindecat.

Credeți? (Adunarea spune: „Amin!”). Să aveți credință în Dumnezeu! Asta-i tot ce vă trebuie.

Doamnă, te rog să te uiți puțin la mine. Noi suntem străini unul pentru celălalt, dar Hristos ne cunoaște pe amândoi. Dacă Domnul Isus îmi va descoperi ceva asemănător cu ceea ce i-a spus femeii de la fântână: *„...căci aici... ai avut...”* sau altceva, vei crede că vine de la Dumnezeu? (Sora spune: „Amin!”). Vedeți, El i-a spus acelei femei un singur lucru din viața ei și întreaga cetate s-a pocăit, dar iată-L aici făcând mai multe, pentru că a spus: *„...lucrurile pe care le fac Eu, le vei face și voi; ba altele chiar mai mari...”* Știu că în traducerea King James scrie *„mai mari,”* dar Diaglotul Emfatic spune: *„mai multe,”* ceea ce este corect, pentru că nu

se pot face lucrări mai mari. El a oprit natura, a înviat morții, etc., ceea ce înseamnă că este vorba de cantitate, nu de calitate.

Și tu suferi de o stare nervoasă și ai o problemă femeiască. De asemenea, te deranjează și o boală de stomac. Așa este. Crezi că El te poate vindeca? Crezi că o va face? Și mai ai pe cineva pe inimă, nu-i așa? Este soțul tău. Dacă Isus va descoperi care este problema soțului tău, vei crede că sunt prorocul sau slujitorul Lui? El este foarte nervos din cauza bolii de prostată. Așa este. Să crezi din toată inima și să nu te îndoiești.

Un moment... Se întâmplă ceva. Da. Este mama ta. (Sora spune: „Da.”). Este acolo la capătul rândului. Ea are Parkinson, iar tu te-ai rugat și pentru ea, este adevărat? Numele tău este doamna Harris. Dacă crezi din toată inima, du-te înapoi, pune mâinile peste soțul tău și peste mama ta și se vor face bine în Numele Domnului Isus Hristos.

Să aveți credință în Dumnezeu! Credeți în Dumnezeu? (Adunarea spune: „Amin.”). Haideți să-L lăudăm. Spuneți: „Îți mulțumim scumpul nostru Domn!”

Tată ceresc, Îți mulțumim și Te lăudăm! Binecuvântat să fie Numele Domnului Isus Hristos. Te slăvim, Te onorăm și Îți suntem recunoscători în Numele lui Isus. Amin.

Să aveți credință! Credeți că ceea ce a spus Dumnezeu este Adevărul. Asta-i tot ce trebuie să faceți. Acum fiți respectuoși și priviți înapoi.

Aici este un bărbat. Noi suntem străini unul față de celălalt, dar Isus Hristos ne cunoaște pe amândoi. Crezi în El? Crezi că sunt slujitorul Lui? Da.

Noi am văzut că primul bărbat cu care S-a întâlnit Isus și a făcut o minune, a fost Simon. El i-a spus care era numele lui. Dacă Domnul mă va ajuta și-mi va spune

ceva despre tine... Da, văd că ai probleme cu intestinele. Ai colonul inflamat. Tu nu ești de aici, ci vii din Vest, din California. Mai ești cu cineva care are și el număr de rugăciune. Este prietenul tău și stă chiar acolo. El suferă de o cădere nervoasă. Crezi că va fi bine? (Fratele spune: „Aleluia!”). Crezi că Isus Hristos poate să-mi spună care este numele tău? Ești domnul Hamby. Du-te, pune-ți mâinile peste prietenul tău, crede din toată inima și puteți fi vindecați amândoi în Numele Domnului Isus Hristos.

Credeți? (Adunarea spune: „Amin!”). Rugați-vă, pentru că eu sunt deja foarte slăbit. Vom începe să ne rugăm și noi pentru bolnavi.

Vorbești engleza, soră? (Sora spune: „Da.”). Bine. Crezi că sunt slujitorul lui Dumnezeu? („Da, cred.”). Aceasta mi-a cerut și Îngerul când a venit la mine: „Să-i faci pe oameni să creadă.” Nu să crezi că eu sunt cineva, ci să crezi că am fost trimis de El. („Da.”). Crezi că El poate să-mi spună care este problema ta? Da. El este nervos. (Da). Se teme pentru că a fost speriat de un câine. (Așa este). În ordine. Du-l acasă și crede din toată inima, pentru că va fi bine. Este o stare de șoc. Îmi pun mâinile peste tine în Numele lui Isus. Nu te teme, căci vei trece peste starea aceasta și vei fi bine. Da? Fii mulțumitor.

Credeți din toată inima? (Adunarea spune: „Amin.”). Amin. Toate lucrurile sunt posibile pentru cel ce crede.

Doamna de aici, care a vorbit cu doamna cealaltă care a fost aici, a avut o problemă cu sinusurile, dar s-a întâmplat ceva și a fost vindecată. Amin. Du-te, crede și vei fi bine.

Credeți? (Adunarea spune: „Amin.”). Dar voi, cei de acolo, credeți? (Amin).

Tu, cel care stai cu mâna ridicată, crezi? Crezi că sunt prorocul lui Dumnezeu? Atunci hernia de care suferi nu te va mai deranja. Soția ta este foarte bolnavă, iar

doctorii nici măcar nu știu ce are. Pune-ți mâinile peste ea și crede din toată inima, pentru că El știe ce problemă are. Crede și ea se va face bine.

Tu, crezi? Mă refer la femeia care stă acolo și mă privește. Doamna din rândul al doilea. Ea are o problemă în piept. Crezi că Isus Hristos te va face bine? Atunci ridică-te în picioare și primește vindecarea. Amin. Dacă acesta nu este Isus Hristos printre noi, cine este?

În ordine. Unde ne-am oprit cu numerele de rugăciune? La numărul cincisprezece? Câți mai au numere de rugăciune? Haideți și luăm și aceste numere. Aliniați-vă aici.

Dați-mi voie să vă arăt că nu numai un om se poate ruga pentru vindecare, ci Dumnezeu poate face aceasta prin toți slujitorii Săi umili de aici. Haideți aici, fraților. Haideți! În ordine. Ne vom ruga pentru ei chiar aici și veți vedea că Dumnezeu Se folosește de slujitorii Săi.

Haideți și voi, predicatorilor. Voi coborî împreună cu ei și veți vedea că Dumnezeu vindecă bolnavii prin păstorii voștri.

Veniți aici toți cei care aveți numere de rugăciune. Nu vă îndoiiți, ci credeți. Credeți din toată inima?

Aș vrea să vă rog, păstorilor, să fiți siguri că atunci când mă voi ruga, mâinile voastre îi ating pe toți cei aflați în rândul acesta. Da? Eu nu pot ajunge la toți, dar voi puteți. Așa este. Haideți aici jos între ei. Să credeți, oamenilor, pentru că ajungem imediat la voi. Nu uitați că Isus Hristos vă cunoaște pe fiecare în parte și știe exact ce gândiți. În felul acesta, veți vedea că El este aici. Nu sunt eu, ci este El. Eu sunt doar fratele vostru.

Să credeți în timp ce mă voi ruga cu voi și cu acești păstori. Prin aceasta, fiecare va vedea că și păstorul lui are aceeași autoritate. Poate că el nu vede vedenii, dar are de la Dumnezeu aceeași autoritate de a-și pune mâinile peste voi.

Să ne rugăm. Stați cu capetele plecate, iar când simțiți că sunteți atinși de mâna păstorului, lăsați jos numărul de rugăciune, ridicați mâinile și mulțumiți-I lui Dumnezeu pentru vindecarea primită, apoi mergeți la locurile voastre și veți vedea ce se va întâmpla.

Tatăl nostru ceresc, ne-am adunat în mijlocul acestor oameni, în prezența Atotputernicului Dumnezeu. O, veșnicule Iahveh, care L-ai trimis pe Isus Hristos, Fiul Tău, mă rog împreună cu acești frați lucrători, care sunt mâinile lui Dumnezeu, și în timp ce ne punem mâinile peste ei, Te rugăm să vii să Te întâlnești cu fiecare în parte, Doamne. Fie ca puterea lui Isus Hristos să vină peste audiență în timp ce acești păstori îi ating pe oameni, astfel încât toți să fie vindecați în Numele lui Isus Hristos.

Satan, tu ai pierdut pentru că Isus Hristos este prezent să ungă aceste batiste, să vindece bolnavii și să facă lucrările pe care a făgăduit că le va face. Ca slujitori ai Lui, noi te somăm, prin credința în învierea Lui și în prezența Sa care lucrează în Biserică prin Duhul, să ieși afară din acești oameni! Părăsește-i și pleacă, pentru că îți poruncim aceasta în Numele lui Isus Hristos!

Dacă, în timp ce frații își pun mâinile peste bolnavi, este vreun păcătos care vrea să fie salvat, să se ridice și să vină la altar. Oricine vrea rugăciune, să vină aici. Sunteți bineveniți, fie că aveți număr de rugăciune, fie că nu aveți. Haideți, pentru că vă așteptăm

Dacă este cineva care are nevoie de Duhul Sfânt, de salvare sau de vindecare, noi, slujitorii lui Hristos, suntem aici ca să vă ajutăm prin punerea mâinilor, să fiți umpluți cu Duhul.

Cei care nu-L cunoașteți, dar aveți acel simțământ ciudat în inimă... Știu că sunt astfel de oameni aici, pentru că Duhul Sfânt mi-a spus aceasta. Haideți chiar acum! Haideți și spuneți: „Doamne Isuse, vin să Te primesc pentru că am nevoie de Tine!” iar Dumnezeu vă va primi cererea, dacă nu vă îndoțiți. Credeți din toată inima că ceea ce vedeți astăzi aici sunt lucrările lui Isus Hristos. Dacă ești metodist, vino! Dacă ești baptist, nazarinean, de la sfinții pelerini, romano-catolic, ortodox, evreu, păcătos, ateu, veniți cu toții, pentru că vreau să vă văd adunați aici. Eu cred că dacă veți crede, Dumnezeu va împlini chiar acum cererile voastre, pentru că v-am spus Adevărul.

În ordine, soră, poți veni jos și să fii bine.

Să știți că fiecare din locul acesta aveți nevoie de Dumnezeu. Haideți aici! Ridică-te în picioare acolo unde ești, fii un martor al Lui și spune: „Îl mărturisesc pe Domnul!” Dacă ai nevoie de Dumnezeu, ridică-te în picioare! Asta este. Spune: „Am nevoie de Tine, Hristoase!”

Vă rog să mă credeți. Mă credeți? Credeți că Dumnezeu vorbește prin mine? Dacă credeți, ridicați mâinile. Mulțumesc. Dacă v-am spus Adevărul, Dumnezeu este aici să-L legitimizeze.

Dacă te vei uita la Dumnezeu și vei spune prin credință: „Doamne Isuse...” Dacă ești păcătos, spune: „Îmi mărturisesc păcatele.” Dacă vrei Duhul Sfânt, spune: „Doamne, am nevoie de binecuvântările Tale, să pot trece prin viață. Vreau Duhul Sfânt.” Dacă ești bolnav, spune: „Am nevoie de vindecare, Doamne, și o accept chiar acum de la Tine, pentru că cred.” Dacă vei crede, vei primi ceea ce ceri.

Haideți să ridicăm mâinile. Trebuie să fie mărturisirea voastră, de aceea, rugați-vă fiecare în felul vostru, în timp ce mă voi ruga și eu pentru voi. Credeți și rugați-vă! Rugați-vă fiecare pentru voi înșivă, în timp ce o voi face și eu. Rugați-vă și mărturisiți-vă greșelile. Mărturisiți-vă slăbiciunile. Promite-I lui Dumnezeu că nu vei mai fi slab, ci tare. Promite-i că nu vei mai fi laș și că nu vei mai sluji păcatului, ci Îi

vei sluji lui Dumnezeu. Faceți mărturisirea și credeți, pentru că este sufletul vostru, este responsabilitatea voastră. Așa este.

Cineva să aprindă focul. Așa se face. Doar credeți.

Doamne Isuse, acesta este un ceas măreț, un moment crucial. Este ultima zi din campania aceasta, ultima oportunitate. Aici sunt oameni care au nevoie, de aceea, revarsă Duhul Sfânt, Doamne, și ajută-i pe oameni să-L vadă, să-L simtă și să știe că este Dumnezeu, Hristos în viețile lor, care încearcă să intre chiar acum în inimile lor și să le răspundă la cereri. Îndură-Te, Doamne. Uple-i cu Duhul Sfânt, vindecă bolnavii și culege slavă pentru Numele Tău.

Satan, tu ai pierdut bătălia! Ai pierdut, de aceea, declar biruința în Numele lui Isus Hristos, pentru fiecare persoană de aici. Ieși afară, Satan! Nu îi mai poți ține, pentru că îi pretind ca trofee pentru Domnul Isus Hristos. Amin.

- Amin -